

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Octombrie 2008

Iubești cu adevărat –
**ierti pe
,
deplin**

Setea necurmată

SUMAR

Editorial

- 3** Aș putea face ceva pentru tine?
Gabriel Dincă

Devoțional

- 4** Zidurile și porțile Ierusalimului
Emilian Niculescu

Spiritual

- 6** Setea necurmată
George Uba

Reportaj

- 9** „Paște mielușei Mei”
Ionel Mardare

Stil de viață

- 11** Sabatul – ascultarea de Dumnezeu
mai presus de interesele noastre
Lucian Floricel

Colportaj

- 14** Ambasada cerului, din nou... pe litoral!
Claudiu-Gabriel Racu

- 15** Maranatha... la malul mării
Florina Caralicea

Stil de viață

- 16** Iubești cu adevărat – ierți pe deplin
Constantin Ciobanu

Din viața bisericii

- 20** Cronica unui dezastru. Inundații 2008
Valeria Roman

Spiritual

- 22** O chemare sfântă
Emil Jigău

Experiență

- 24** Naomi – minunea lui Dumnezeu
Cristina Dobrescu

Sănătate

- 26** Alimentația vegetariană – beneficii
și riscuri
dr. Cezar-Marius Grosar

Știri

28

Pagina copiilor

- 30** Cheia
Adela Băncău Burcea

De la inimă la inimă

- 31** Martori martiri
Teodor Huțanu

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXV, OCTOMBRIE 2008

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:
Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Daniel Delcea, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csaba Gyula László

Colaboratori speciali:
Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna,
Teodora Goran

Director: Iacob Pop
Redactor: Delia Gherman
Corectură: Lavinia Goran
Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:
Tipografia Fast Print,
Str. Tepeș Vodă, nr. 111, sect. 2,
București, Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

ISSN 1220-6725

Aș putea face ceva pentru tine?

GABRIEL DINCĂ

Cum ai defini cuvântul „bun”? Există mai multe definiții, dar, dintre acestea, am ales câteva:

- „A fi bun înseamnă a fi folositor.”
- „A te pune la dispoziția altora ca să-i ajuți, a fi generos și cu inima deschisă pentru suferințele altora.”

• Bunătatea este dragostea în acțiune, dragostea care se manifestă în lucrurile mici și aparent neînsemnate; este respectul față de simțămintele și personalitatea altuia; este una dintre primele calități ale dragostei descrise în prima epistolă a apostolului Pavel către corinteni. (1 Cor. 13)

Acest cuvânt – „bun” – e folosit destul de mult. Vorbim despre mâncare bună, zi bună, drum bun, treabă bună, dar, dacă cineva ar întreba despre tine ce fel de om ești, s-ar putea folosi cuvântul „bun” ca răspuns? Este bunătatea o calitate a vieții tale spirituale?

Uimit de amabilitate

Se spune că în timpul Războiului Civil, Abraham Lincoln, cu toate că avea un program foarte încărcat, îi vizita adesea pe cei răniți la spital pentru a-i îmbărbăta și mângâia. Într-o anumită ocazie, el a întâlnit un tânăr care era aproape pe moarte. Atunci, președintele s-a apropiat de el și, cu multă compasiune a zis: „Aș putea face ceva pentru tine?” „Scrie, te rog, o scrisoare pentru mama mea”, veni răspunsul. Nerecunoscut de soldat, șeful statului se așeză la masă și începu să scrie ceea ce tânărul îi dicta. „Draga mea mamă, eu am fost grav rănit în timp ce îmi făceam datoria și nu cred că ne vom mai vedea. Nu te întrista prea mult pentru mine. Dumnezeu să vă binecuvânteze și pe tine, și pe tata. Sărută-i pe Maria și pe Ioan din partea mea.” Tânărul era atât de slăbit, încât nu a mai putut continua, așa că Lincoln a semnat scrisoarea în locul soldatului și a adăugat: „Scrisă de Abraham Lincoln pentru fiul vostru.”

Cerând să vadă scrisoarea, soldatul a fost uimit să descopere cine a arătat atâta amabilitate față de el. „Ești președintele nostru?” întrebă mirat soldatul. „Da”, primi un răspuns liniștit. „Aș mai putea face ceva pentru tine?” întrebă președintele. Tânărul, slăbit, replică: „Puteți să mă țineți de mână? Cred că acest lucru mă va ajuta până la sfârșit.” Președintele răspunse cu multă amabilitate și căldură la cererea soldatului, oferindu-i cuvinte de încurajare și mângâiere în timp ce moartea se furișă în trupul tânărului.

Această experiență ne vorbește mult despre calitatea sufletească a unui om. Cu toate că era în timp de război și avea multe probleme de rezolvat, președintele și-a luat timp pentru a fi lângă cei răniți. Ar fi putut să nu facă lucrul acesta și poate nimeni nu l-ar fi acuzat de lipsă de interes sau de bunătate, dar

împreună-simțire cu cei care erau răniți pe câmpul de luptă l-a determinat să-și manifeste compasiunea în acest fel.

Un dar pentru orice ocazie

Acest mod de a fi se poate numi, cu siguranță, *bunătate* – o calitate a sufletului apreciată de noi toți. Un dar ceresc pe care îl putem oferi oricui și oriunde fără a fi socotit ceva nepotrivit. Un dar care nu deranjează pe nimeni, ci, mai de grabă, deranjează lipsa lui.

De fapt, acesta este darul pe care îl primim în fiecare zi din partea lui Dumnezeu, nu pentru că l-am merita, ci pentru că Tatăl nostru este plin de bunătate (Ps. 145,8). Această calitate a lui Dumnezeu ne conduce la pocăință, înfrumusețează și aduce farmec vieții și ne ajută să nu ne clătinăm în momentele grele ale vieții. Înțeleptul Solomon ne spune: „Să nu te părăsească bunătatea și credincioșia: leagă-ți-le la gât, scrie-le pe tăblița inimii tale. Și astfel vei căpăta trecere și minte sănătoasă înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Prov. 3,3,4).

Este incompatibilă bunătatea cu dreptatea? Cu siguranță că nu. Noi poate încercăm să ne scuzăm răutatea cu dreptatea, dar a fi bun nu este niciodată incompatibil cu a fi drept. Cine poate fi mai drept decât Dumnezeu, despre care se scie în Biblie că „... este bun și drept” (Ps. 25,8)? Isus Însuși a demonstrat acest lucru în mijlocul durerii și al suferinței Sale. Fiind pe cruce, a găsit resurse și cuvinte pentru a fi bun cu cei doi tâlhari și chiar cu întreg poporul care striga în gura mare: „La moarte cu El!”

Mai mult decât atât, profetul Zaharia ne reamintește că noi înșine suntem chemați la o astfel de experiență: „Așa a vorbit Domnul oștirilor: ... Faceți cu adevărat dreptate și purtați-vă cu bunătate și îndurare unul față de altul” (Zah. 7,9). Iar în cartea profetului Osea, Dumnezeu ne arată, de asemenea, care sunt așteptările Sale cu privire la viața fiecăruia dintre noi: „Căci bunătate voiesc, nu jertfe, și cunoștința de Dumnezeu mai mult decât arderi de tot!” (Osea 6,6)

Atunci când acest dar ceresc ne va umple inima și va fi manifestat în viețile noastre, vom putea fi martorii unor schimbări și experiențe neobișnuite. Spiritul Profetic ne spune: „Dacă ne-am smeri înaintea lui Dumnezeu și am fi buni, cu purtare aleasă, cu inimă gingașă și plini de milă, ar fi o sută de convertiri la adevăr acolo unde acum nu este decât una.” (Ellen White, *Mărturii*, vol. 9, p. 155) ■

Gabriel Dincă este redactorul-șef al revistei „Curierul Adventist”.

Zidurile și porțile Ierusalimului

EMILIAN NICULESCU

Zidurile Ierusalimului sunt dărâmate și porțile sunt arse de foc. (Neemia 1,3)

Neemia face parte dintre acele personaje ilustre ale Vechiului Testament ale căror nume s-au scris cu litere mari în raportul inspirației, Neemia evidențiindu-se prin lucrarea sa de restaurare a Ierusalimului.

De fapt, întreaga lui lucrare face parte dintr-un plan mai amplu, planul redeșteptării și reformei, îndeplinit în biserica rămășiței Vechiului Testament – cei întorși din robia babiloniană. Vom recunoaște ușor că lucrarea și obiectivele sale inspirate de Dumnezeu au fost soluții nu numai pentru Israelul după trup, ci trebuie să fie obiectivele și soluțiile redeșteptării și reformei necesare în Israelul spiritual, somat de Dumnezeu să iasă din Babilon.

Recunoaștem trei etape principale în lucrarea de reabilitare, și anume, etape dominate fiecare de câte o personalitate spirituală a Bibliei:

1. Etapa Zorobabel – întorcerea masivă din Babilon și construirea Templului.
2. Etapa Ezra – revigorarea vieții religioase.
3. Etapa Neemia – reclădirea zidurilor și reșezarea porților Ierusalimului, etapă de care ne vom ocupa cel mai mult.

Zorobabel se reîntoarce în vremea lui Cyrus și ajunge la Ierusalim în anul 536 î.Hr. Conform poruncii împăraștii, dar și a dorințelor unanime, se rezidește Templul lui Dumnezeu. Momentul așezării temeliei este un moment de bucurie, dar și de întristare. Este bucuria refacerii Casei lui Dumnezeu, locul de întâlnire dintre om și Tatăl ceresc, dar, în același timp, și un moment de întristare profundă pentru cei care au cunoscut dimensiunile și măreția primului

Templu. Templul lui Zorobabel este mai mic în dimensiuni, dar încurajarea profeților dă aripi credinței și speranței. Casa aceasta s-a bucurat de o slavă mult mai mare decât cea a lui Solomon. Acest Templu a fost vizitat de Isus Hristos.

Ezra, cunoscut ca un cărturar în domeniul Legii lui Dumnezeu, se întoarce cu o altă parte de foști robi, aducând cu ei uneltele sfinte ale sanctuarului. Rolul lui Ezra este acela de a reface viața spirituală, întreruptă oarecum în anii lungi de robie. Chiar dacă tablele Legii, ca obiect, au rămas ascunse, Ezra are rolul de a învăța poporul să așeze constituția cerului în sanctuarul inimii lor. Doar construcția Templului, fără această etapă importantă, nu-și avea sensul. Un templu gol transmite mai degrabă un mesaj trist; este asemenea unui cavou.

Etapa Neemia este tot atât de însemnată: refacerea zidurilor și reșezarea porților. Maniera în care Neemia își înțelege menirea și rolul în lucrarea lui Dumnezeu este sugestivă. Și astăzi sunt mulți care nu-și găsesc locul între activitățile din biserica lui Dumnezeu. Ei nu sunt pastori, poate nici slujbași. Neemia este vizitat de frații săi veniți din Ierusalim și le pune întrebarea atât de obișnuită în momentele de întâlnire dintre prieteni și rude: „I-a întrebat despre iudeii scăpați, care mai rămăseseră din robie, și despre Ierusalim” (Neemia 1,3). Este un fel de „Ce mai faci?” Dar răspunsul lor este transformat de Neemia într-o durere personală, într-un subiect de rugăciune și post.

Dacă vrei să-ți găsești ceva de făcut pentru cauza lui Dumnezeu, întreabă-l pe semenul tău: „Ce mai faci?” Transformă durerile lui în durerile tale. Așază problemele sale pe lista ta de rugăciune și caută să descoperi care este rolul tău în a-l sprijini și ajuta.

Dacă vrei să-ți găsești ceva de făcut pentru cauza lui Dumnezeu, întrebă-l pe semenul tău: „Ce mai faci?” Transformă durerile lui în durerile tale.

Așază problemele sale pe lista ta de rugăciune și caută să descoperi care este rolul tău în a-l sprijini și ajuta.

Neemia era preocupat de două lucruri: Cum îi merge rămășiței și care este starea Ierusalimului? Îl interesau oamenii și biserica.

Zilele de rugăciune, meditație și post se concretizează prin înțelegerea clară a unei misiuni. Interesant este că soluția divină pentru rezolvarea stării de nenorocire a rămășiței nu constă doar în ajutoare financiare, ci și în refacerea porților și a zidurilor. Aceasta este lucrarea pe care Neemia simte că Dumnezeu a așezat-o în inima lui. (Neemia 2,12)

Interesant de urmărit turul nocturn pe care-l întreprinde Neemia de-a lungul zidurilor, pentru a obține o imagine clară, obiectivă asupra lucrării pe care urmează s-o îndeplinească. Locurile pe lângă care trece au nume semnificative. Ele corespund și bisericii lui Dumnezeu:

- Poarta văii
- Izvorul balaurului
- Poarta gunoiului
- Izvorul împăratului și iazul împăratului

Toate aceste denumiri își au corespondentul spiritual și pentru biserica de azi. Să încercăm să le identificăm.

Poarta văii este legătura dintre biserică și lume. Deși suntem învățați prin Biblie să ieșim din lume,

trebuie să păstrăm totuși legături cu lumea. Acolo este terenul de activitate misionară a bisericii, acolo sunt cei care sunt semenii noștri, pentru care a murit Isus Hristos. Fiecare este un candidat virtual al Împărăției lui Dumnezeu. Totuși relația cu lumea este delimitată de ziduri și porți. Trebuie să existe un evident „înăuntru” și „afară”. Biserica își are legile ei, principiile ei, standardele ei, toate determinate de faptul că Îl recunoaște ca unică autoritate supremă pe Dumnezeu. De cealaltă parte, lumea își are și ea principiile ei și legile ei – e adevărat, mereu schimbătoare. Își are standardele ei și modelele sale. Dacă nu există o diferență clară între lume și biserică, între „afară” și „înăuntru”, cei care au părăsit lumea – și adeseori nu cu puține sacrificii – vor trăi o mare dezamăgire să găsească în biserică ceea ce au părăsit în lume. Și cei mai dezamăgiți vor fi tocmai sufletele cele mai sincere.

Izvorul balaurului. Cât de sugestivă este această expresie! Șarpele cel vechi și-a diversificat metodele de-a lungul timpului și el însuși a suferit o evoluție, devenind un balaur cu multe capete, cu multe forme de manifestare. El își oferă apele amăgitoare și otrăvite adaptându-le după vârsta, gustul și predilecția tuturor pământenilor. Este interesant de observat că Neemia nu specifică faptul că aici ar fi existat vreă poartă. În această direcție, trebuie să fie doar un zid de protecție a bisericii.

Urmează **poarta gunoiului**, care-și are rostul și în cazul bisericii. Există gunoaie care trebuie aruncate, atât din viața personală, din familii, cât și din biserică. Există cărți, genuri de muzică,

obiceiuri și tradiții care nu numai că sunt nefolositoare, dar și strică sufletele oamenilor. Din păcate, există oameni care consumă asemenea deșeuuri și consideră că sunt mai bune decât pâinea vieții. Poarta gunoiului ar trebui să funcționeze asemenea unei supape, adică doar dinspre interior spre exterior, nicidecum invers.

Apoi, Neemia menționează **poarta izvorului și iazul împăratului**. Și biserica are o sursă de inspirație cerească: Sfintele Scripturi. Neemia menționează că aici trecerea era baricadată. Cât de periculos este ca legăturile cu sursele inspirației divine să fie inaccesibile omului! Această poartă ar trebui să funcționeze tot după principiul supapei, însă în sens invers porții gunoiului, adică doar dinspre izvor spre interiorul bisericii. Nimic din ceea ce provine de la Dumnezeu nu trebuie refuzat sau desconsiderat. De asemenea, există un iaz al împăratului. Există rezerve bogate. Pentru toți însetații lumii avem la dispoziție un material bogat de cărți și experiențe, dovezi ale călăuzirii divine.

Raportul inspirației confirmă atât de frumos: „Le-am zis atunci: 'Vedeți starea nenorocită în care suntem! Ierusalimul este dărămat, și porțile sunt arse de foc. Veniți să zidim iarăși zidurile Ierusalimului și să nu mai fim de ocară!' Și le-am istorisit cum mâna cea bună a Dumnezeului meu fusese peste mine și ce cuvinte îmi spusese împăratul. Ei au zis: 'Să ne sculăm și să zidim!' Și s-au întărit în această hotărâre bună.” (Neemia 2,17.18)

Să luăm aceeași hotărâre, membri și pastori, de a așeza zidurile și porțile bisericii lui Dumnezeu! ■

Emilian Niculescu este secretarul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste din România.

Lucra pe mașina de butelii. Băutura era centrul vieții lui. Nemaipătind chiria pentru camera în care stătea, instituția l-a dat afară. A dormit doi ani pe o ladă mare de alimente, așezată în holul blocului de garsoniere unde a avut cândva camera lui. Avea o sete continuă după alcool. Într-o zi, în mintea lui a auzit glasuri care îl condamnau și care căutau să-l convingă să renunțe la viață. A luat un cuțit ca să se sinucidă. A țintit inima. Privirea șoferului, din oglinda retrovizoare, care a observat gestul sinucigaș, l-a salvat. A încercat să-și curme viața, aruncându-se în fața tramvaiului. Un sectorist i-a văzut starea cumplită de neajutorare și i-a dat un spațiu care servea drept ghenă de gunoi. Și-a pus ușă, și locul acela a devenit casa lui. Într-o zi, un frate din comunitatea Crinul, mergând la o familie din locul acela, l-a găsit și l-a invitat la biserică. Cuvinte simple, dar pline de compasiune și milă l-au convins să meargă la locul de închinare: „Dumnezeu te iubește, Marcel! Primește-L în inima ta și vei avea o viață nouă, plină de bucurii și binecuvântări. Îl vei cunoaște pe Domnul și El te va salva.” La biserică, începuse o campanie de evanghelizare, iar tema care l-a întâmpinat pentru prima dată a fost: „Vindecarea unui demonizat.” N-a înțeles clar acel

mesaj, dar semnificația lui a devenit tot mai puternică, pe măsură ce alte adevăruri se adăugau la cel care a făcut prima breșă în sufletul lui. A început să cunoască o nouă sete. La fel de cumplită, dar fericită și cerească. A găsit drumul Izvorului de viață.

SETEA NECURMATĂ

de **GEORGE UBA**

Rutina care salvează

„Duceți-vă în cetate: acolo aveți să întâlniți un om ducând un urciorel cu apă: mergeți după el.” (Marcu 14,13 p.d.)

Isus le-a dat un reper: omul cu urciorel. El avea să-i ducă în locul în care Isus dorea să le predea lecția frângerii. Acel moment al camerei de sus, pregătită pentru sărbătoarea Paștelui avea să devină scopul existenței lor. Așa cum Isus S-a frânt și Și-a dat sângele pentru răscumpărarea noastră, așa trebuiau să lumineze ucenicii de atunci și din toate timpurile drumul dăruirii supreme. Cel care este chemat să fie indicator și ghid pentru a ajunge la odaia de sus este un anonim, un simplu om, dar care are o misiune: Să meargă la sursă, să umple urciorel și apoi să-l ducă celor însetați. Zi de zi și chiar de câteva ori pe zi. Rutină. Itinerar de troleibuz pe o rută cunoscută. Banalitate care strigă să fie repetată. Nimeni nu-l poate convinge pe omul cu urciorel să lase măcar o săptămână această preocupare stereotipă și să intre în vacanță.

Ceea ce îl pune pe drumul izvorului este însăși setea lui. Ceea ce îl împinge să apuce toarta urciorelului este setea celor de-acasă. Strigătul celui mai mic membru al familiei îl scoate din casă pe omul cu urciorel. El știe ce înseamnă arșița care bănuie gâtul însetat. Nu obiectează, nu argumentează că a mai făcut gestul acesta și ieri, și toată săptămâna și că-l va mai face mereu. Fără să protesteze, izvorul se lasă prins în urciorel și dus acolo unde merge omul. Chiar dorește să intre pe gâtul strămt al vasului, așa cum Cerul s-a împachetat pe Sine în limitele umane degradate, prin Isus.

Poți să măsoari timpul cu acest om. „Cât este ceasul, mamă?” întrebă un copil. „Este ora 7, pentru că, uite, trece omul cu urciorel.” Apoi, mai târziu: „Haideți la masă! Trebuie să fie ora 13. Trece din nou omul cu urciorel. Grăbiți-vă!” „De ce nu mai vine tata acasă? Cred că este deja ora 20. Văd omul cu urciorel mergând la izvor. I s-a întâmplat ceva?” „Cât de lung este drumul până la părinții tăi?” „Nu mai mult de șapte drumuri până la izvor, făcute de omul cu urciorel.” „Unde aș putea găsi un loc în care să-mi plec

Dependența de Izvorul vieții este cea mai dorită căutare. În El ne-am găsit verticalitatea vieții, ridicându-ne din groapa fetidă a morții. Am fost îmbrăcați cu puterea iubirii și a mărturisirii. Nu trebuie decât să mergem zilnic la Izvor, pentru noi și pentru cei care învață setea.

capul în seara aceasta?” „Ia-te după omul care duce un urciorel și, la capătul drumului său, vei găsi o odaie de sus. Acolo te vei odihni.”

Ar fi o tragedie ca omul cu urciorel să nu mai vrea să meargă la izvor. Lipsa acestei rutine ar isca strigăte, plâns, durere, vorbe stinse, respirație greoaie, lacrimi uscate și apoi stingerea vieții. Omul cu urciorel este ucenicul izvorului. Acolo el învață curgerea apei și limpezirea, dăruirea și puritatea, cântecul izvorului și răcoarea lui. Privește-l cum trece. Știe exact ce trebuie să facă. Ajunge la izvor. Îl umple. Bea din el până se satură. Îl umple din nou și apoi, cu un pas vioi, cu bucuria unei misiuni începute, grăbește spre cei care îl așteaptă. E cântecul lui. E profesia lui. Trăiește pentru acest drum și moare pentru el. Îl cunoașteți?

Ucenici de ocazie

Face parte din istoria noastră personală cu cea mai puternică semnificație. L-am cunoscut pe Hristos și atunci a pornit setea noastră de El. Dependența de Izvorul vieții este cea mai dorită căutare. În El ne-am găsit verticalitatea vieții, ridicându-ne din groapa fetidă a morții. Am fost îmbrăcați cu puterea iubirii și a mărturisirii. Nu trebuie decât să mergem zilnic la Izvor, pentru noi și pentru cei care învață setea. Am învățat drumul Izvorului, mergând după Isus și apoi ne-am oferit și altora să le fim ghizi și semne ale Mântuitorului. Am făcut din inimile noastre urcioare ale veșniciei pentru nu doar o tranziție sau o epocă, ci pentru că o veșnicie ne va fi sete de El. Lucrarea urciorelului și scopul lui vor lumina opera de artă a răscumpărării, prin frângerea lui Isus, Domnul nostru. Noi suntem ucenicii Izvorului, urmași ai Lui, și demni de urmat de cei care vor să participe la lecția iubirii.

Și acum începe drama ucenicului care și-a uitat urciorel. Nu mai este

sete de Cuvânt, iar rugăciunea este o formulă de amorțit conștiința. Realitățile din jur, pline de chemări la stres și căutat în gunoi, devin priorități. Ne preocupă avantajul și strălucirea numelui nostru și credem că trebuie să ne apărăm continuu de oameni și împrejurări. Devenim convenționali și afișăm respect, doar pentru a fi respectați. Evanghelia strigă pentru noi doar în Sabat, dar nu pentru o trezire și o ridicare spre Izvor, ci pentru a înmulți regretele fără pocăință. Devenim conștienți că n-avem urciorel cu apă și că ne este sete, dar plecăm fără el și fără destinația care ne-ar putea aduce fericirea, cândva trăită. Doar câțiva stropi ne ating fruntea, care apoi se evaporă repede, fără să stingă seceta din suflet. Aproape că devenim inconștienți că ne este sete.

Dacă am găsit o fărâmə de timp ca să-i vorbim cuiva despre salvarea prin Isus, socotim că ne-am făcut datoria, ca apoi să intrăm într-un concediu prelungit de odihnă. Ca și când a fost o epuizare spirituală puternică. Rămânem totuși mulțumiți și ne hrănim cu evenimentul mărturisirii ocazionale un timp periculos de mare, fără a repeta oferta Cerului. Oamenii trec pe lângă noi, târându-se și căutând Izvorul, iar noi ne târăm alături de ei, căutând teoria despre Izvor. Rareori ne pasă de ei și, când ni se face milă de cei care de-abia mai respiră a viață, constatăm, ca și preotul pe drumul spre Ierihon, că nu avem niciun mijloc de salvare pentru ei.

Am lăsat la Templu și asinul, și vinul, și uleiul, și hainele de schimb. „Sublimă” justificare! Am lăsat chiar și lacrimile pocăinței acolo, căci nu se poate ca o experiență sau un apel la schimbare să nu ne miște sufletul. Apoi plecăm în peisajul săptămânii, fără urciorel. Bisericele au devenit expoziții de urcioare care nu mai cunosc apa vieții de mult. În timp ce Izvorul curge necurmat și... plânge!

Mergeți după el!

Biserica a devenit locul lui de refugiu, pentru că acum, în mod fizic, locuiește în ea. Iar săptămâna a devenit drumul de parcurs cu vasul pentru Apa Vieții. A mai lucrat ceva timp pe mașina de butelii. Când încă nu se botezase, au venit după el în biserică, pentru a asculta Cuvântul, douăzeci și două de persoane. Are un fel atât de degajat și senin de a aborda oamenii pentru a le oferi mărturia lui, că te întrebi ce tehnică de misiune cunoaște și ce secret deține pentru a face față refuzului? S-au botezat nouă persoane prin lucrarea urciurului care le-a furnizat Apa Vie. Cu ei a făcut trei grupe cu care se întâlnește în cursul săptămânii. În grupe, vin și alți însetați care nu cunosc biserica. Este prins în proiectul bisericii „Bunul samaritean” și le duce pachete celor neputincioși și neasistați de rude sau vecini. A lucrat cinci ani cu o mamă și fiica ei, care nu se putea lăsa de fumat, și după ce femeia a fost operată și i s-a instalat un buton în gât, ca urmare a cancerului, a înțeles că trebuie să meargă după Marcel, în direcția Izvorului. Când iese pe stradă, înțelege că respirația vieții oamenilor este din ce în ce mai înceată. Cărțile pe care le împarte, indicatoare spre Izvor, devin alte mărturii care strigă pentru o totală reintegrare socială cerească. Smulge din moarte un băiat rău și fără căpătâi, ca acum acest băiat cu soția lui să se boteze și să trăiască cea mai fierbinte și entuziastă viață de credință. În casa lui, Marcel are o grupă, iar Brânduș, cel care trăise haosul vieții în familie și în societate, este gazda care vrea să lărgească grupa și experiența credinței, prin bucuria mărturiei. Cel care odată dormea pe lada de lemn cu

cartofi și ceapă acum n-are odihnă până nu duce tot conținutul urciurului celor care își strigă setea. Secretul acestei vieți înnoite și răscumpărate se află în constanța traseului zilnic dintre Izvor și destinarii Izvorului. Mântuitorul va trebui să le ofere celor flămânzi și însetați după viața adevărată cea mai elocventă demonstrație a dăruirii prin frângerea pâinii și prin vinul vărsat. Camera de sus, odaia pentru lecția iubirii, îi așteaptă pe rătăciții acestui pământ. Stau la intersecții de gânduri și practici păcătoase și nu știu încotro s-o apuce. Dar iată un om cu urciurul. Isus vorbește îndeajuns de tare ca să acopere orice zgomot: „Mergeți după el!” Nu cumva ești tu?

Demonstrația

În ciuda zicalei că „urciurul nu merge de multe ori la apă”, Cuvântul veșnic răstoarnă neputința omenească și aduce o realitate nouă, posibilă doar prin Isus: „În fiecare zi, urciurul merge la apă.” Definiția creștinului vine prin cuvântul „meru”. Inconstanța vieții de mărturisire creează psihoze și traume sufletești mai mari decât dacă nu L-am fi cunoscut pe Hristos. Și totuși cred în puterea și lucrarea Duhului Sfânt. Cred că ne vom scutura de compromisul creștinismului nostru parfumat cu religie și ne vom acuza pe noi înșine de lipsă de loialitate față de Mântuitorul, de biserică și de frații și surorile noastre. Nu ne vom mai suporta felul duplicitar și vom cere cu lacrimi aer cersc pentru respirația sufletului nostru. Vom face ca rugăciunea să fie continuă, misiunea să fie continuă, părtășia să fie neîntreruptă. Trebuie să vină timpul, și cred că a și venit, să ne luăm în primire fiecare

Trebuie să vină timpul, și cred că a și venit, să ne luăm în primire fiecare districtul nostru misionar, dat prin autoritatea Mântuitorului, în puterea lucrării preoției universale. Vecinii mei, instituțiile de lângă casa mea, rudele mele, cunoștințele mele, vânzătorii și angajații cu care mă întâlnesc pentru rezolvări vremelnice, toți sunt ai mei.

districtul nostru misionar, dat prin autoritatea Mântuitorului, în puterea lucrării preoției universale. Vecinii mei, instituțiile de lângă casa mea, rudele mele, cunoștințele mele, vânzătorii și angajații cu care mă întâlnesc pentru rezolvări vremelnice, toți sunt ai mei. Binele meu n-are sens fără să urmăresc binele lor. Vorbirea acestora va trebui să-și aibă realitatea în exercițiul spiritual al fiecărui membru. Oamenii nu știu că le este sete și trebuie să le-o provocăm. Schimbarea vieții lor va fi răsplata noastră pe acest pământ. Când proprietățile Izvorului ne vor defini viața, atunci limpezimea inimii și a gândurilor noastre, curgerea spre dăruire continuă, prospețimea vieții și puritatea motivelor noastre vor așeza, în inimile de lângă noi, urcioare răscumpărate, o viață salvată prin neprihănirea Mântuitorului. Nu vom mai tolera sincopelile noastre privind întâlnirea de dimineață la Izvorul vieții. Cuvântul care va lua prizonier firea noastră, dezactivând-o, va conduce la fapte zilnice de bunătate, dragoste și împreună-simțire. Așa că voi căuta săracul meu din vecinătate, voi purta cu mine cartea care ridică ceața păcatului din mintea confuză a celui rătăcit, voi pune porții de mâncare din oala mea celor care nu știu să gătească sănătos și mă voi ruga la patul celui bolnav și agresat de suferință. În setea mea, voi descoperi setea celorlalți și vor cunoaște Izvorul. ■

George Uba este directorul Departamentului Școala de Sabat / Lucrare Personală din cadrul Uniunii de Conferințe din România.

„Paște mielușei Mei”

IONEL MARDARE

La 86 km de Bacău se află una dintre frumoasele stațiuni montane de pe cuprinsul Moldovei. Pe drept numită „Perla Moldovei”, stațiunea Slănic Moldova este amplasată la o altitudine de 530 m, pe versantul estic al Carpaților Orientali. Stațiunea a fost binecuvântată de Dumnezeu cu izvoare pline de sănătate, piscuri semețe, păduri neatinse de mâna omului, care răspândesc aer curat și ozonat oamenilor de pretutindeni – un adevărat sanctuar al naturii.

Vânători legendari, regi și regine, capete luminate ale istoriei și civilizației românești au vizitat aceste meleaguri, fiind fascinați de frumusețea naturală descoperită aici. Zi de zi, stațiunea primește oameni din toată lumea, și nu numai. Porțile ei s-au deschis nu doar pentru primul concert cu public al lui George Enescu, în 1890, când muzicianul avea doar 8 ani, ci și pentru Biserica Adventistă din Conferința Moldova, care a organizat aici întâlnirile oamenilor de afaceri adventiști moldoveni, iar acum, a doua ediție a Convenției anuale a fraților de credință nou-botezați.

Cei de curând botezați sunt o categorie specială în biserica noastră. Ei trebuie să crească spiritual, să se maturizeze, să capete experiență, să fie ajutați pentru a depăși crizele de

Moment muzical

început. De aceea au nevoie de sprijin, de susținere spirituală, de încurajare, pentru a dezvolta atât statornicia și credincioșia față de Domnul Hristos, de adevărul sfințitor, cât și atașamentul față de biserică și de organizația ei.

În discuția avută cu Petru și relatată de Ioan în evanghelia sa (cap. 21, vers. 15-17), Domnul Hristos enumeră trei categorii de credincioși de care Petru, ca subpăstor, urma să aibă grijă. Spunându-i lui Petru: „Paște mielușei Mei”, Mântuitorul îi așază în prima categorie, ca prioritate în păstorie, nu doar pe copiii și pe tinerii bisericii, ci și pe cei tineri în credință, pe cei care sunt la început de drum, care au nevoie de călăuzire, de cineva care să-i ajute să facă pași

Cuvântul de deschidere a Convenției a fost rostit de președintele Conferinței, Marius Munteanu.

Rugăciunea pastorală

rugăciune, un stil sănătos de viață, promovând valorile creștinismului autentic, mărturisindu-L pe Hristos și revenirea Sa. Au fost prezentate seminare care au dezbătut teme specifice noilor

relatarea experiențelor, timpul de cunoaștere și părtășie, rugăciunea și odihna s-au împletit armonios, redându-le participanților adevăratul spirit al închinării în duh și adevăr. Iată câteva dintre mărturiile participanților la acest program:

- „Dumnezeu m-a trimis aici și mi-a răspuns la multe întrebări care mă frământau.”
- „Abia acum mi-am dat seama din ce familie importantă fac parte, familia lui Dumnezeu, biserica Sa.”
- „Duhul Sfânt mi-a vorbit și m-a învățat lucruri pe care nu le știam, vreau să fac schimbările necesare pentru a fi un bun creștin.”
- „Această întâlnire a fost o binecuvântare pentru cei nou-botezați; era nevoie de așa ceva.”
- „Plec de la această întâlnire mai puternică, mai pregătită de a lupta cu greutățile vieții.”

hotărâți pe calea credinței. Dacă biserica are priorități, prima trebuie să fie aceasta: de a avea grijă de cei de curând botezați, de a-i crește și maturiza, de a le oferi o bază solidă, biblică, a identității lor adventiste, dar și de a-i forma ca buni misionari.

Între 22 și 24 august, de pe tot cuprinsul Moldovei s-au adunat la Slănic frați și surori, tineri și vârstnici care de curând au încheiat legământ cu Dumnezeu, să-L laude, să povestească minunea convertirii lor, să cânte, să se roage, să asculte mesajul Scripturii și să se închine în duh și adevăr. Soții convertiți le-au adus pe soțiile lor neconvertite, iar soțiile credincioase i-au adus pe soții lor necredincioși să se bucure, să se roage pentru ei și să-i apropie de Dumnezeu. Alături de cei nou-botezați au urmărit programul Convenției și membrii din bisericile adventiste din apropierea Slănicului.

Grupurile de participanți au sosit de vineri după-amiază, cu mult entuziasm și încredere că Dumnezeu i-a chemat la această întâlnire să le vorbească potrivit nevoilor lor.

Deschiderea Convenției a coincis cu deschiderea Sabatului și a fost marcată de președintele Conferinței Moldova, care a adresat un bun venit participanților, a citit cuvântul Scripturii, a prezentat invitații și obiectivul acestei întâlniri. Ca invitat special pentru programul Convenției, a fost prezent fr. Mario Brito, directorul Departamentului Școala de Sabat și Lucrare personală de la Diviziunea Euro-Africa, alături de care au participat și membrii Comitetului Conferinței Moldova.

Mesajul transmis din partea lui Dumnezeu de către fr. Brito, pe tot parcursul Convenției, a chemat participanții să caute prezența Mântuitorului în viața lor, prin studiu,

Lacrimi de bucurie

botezați: „În casa vistieriei”, „Spiritul Profetic – o moștenire la care nu trebuie să renunțăm.”

Momentul care a provocat cele mai intense trăiri, dar și cuvinte de laudă și mulțumire la adresa lui Dumnezeu a fost cel în care s-au relatat experiențele convertirii lor. Rând pe rând, cei nou-botezați, mai ales familiile unde soții s-au botezat împreună, au arătat cum a lucrat Dumnezeu în viața lor, minuni peste minuni, lucruri pe care doar Dumnezeu putea să le facă. Au curs lacrimi de bucurie și s-au spus cuvinte de laudă. Au fost experiențe care ne-au făcut să recunoaștem că Dumnezeu Își face lucrarea și fără noi, dacă stăm nepăsători; Duhul Sfânt îi conduce pe oameni prin Scriptură și îi aduce în biserică, fără ca noi să contribuim cu ceva.

Programul a fost bine structurat și echilibrat. Momentele muzicale oferite cu dăruire de viitorii noștri frați în Domnul, Mihai și Gabriel Gherghelaș din Bacău, cuvintele de mulțumire, cuvântul rostit din partea Domnului,

Mario Brito (dreapta) – invitatul special al întâlnirii – și Ciprian Iorgulescu (stânga)

• „Sunt copleșită de felul cum Dumnezeu lucrează pentru a mântui oamenii, experiențele povestite m-au impresionat mult și m-au apropiat de Dumnezeu.”

Îi datorăm lui Dumnezeu tot sprijinul și reușita acestui program, pentru slava Sa și pentru mântuirea care ne-a oferit-o în dar prin Isus Hristos. Programul s-a încheiat într-o notă de optimism și de curaj, cu dorința fiecăruia de a mărturisi tuturor oamenilor cât de important este să răspunzi chemării lui Dumnezeu și să faci parte din familia Sa, care este biserica. ■

Ionel Mardare este secretarul Asociației Pastorale din Conferința Moldova.

Sabatul – ascultarea de Dumnezeu *mai presus de interesele noastre*

LUCIAN FLORICEL

„Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru!” (Ez. 20,20)

In lucrarea de reformă ce urmează să fie făcută astăzi, este nevoie de bărbați care, asemenea lui Ezra și Neemia, nu vor acoperi și nu vor scuza păcatul, nici nu se vor da înapoi de la apărarea onoarei lui Dumnezeu. Aceia asupra cărora zace povara acestei lucrări nu-și vor găsi pacea când se săvârșește răul și nici nu vor acoperi păcatul cu un veșmânt de milă falsă. Își vor aminti, de asemenea, că în acela care mustră păcatul întotdeauna se va manifesta spiritul lui Hristos.” (Ellen White, *Profeți și regi*, p. 556)

„La vremea sfârșitului, orice instituție divină va fi restatornicită. Spărtura făcută în Lege atunci când Sabatul a fost schimbat de om urmează să fie reparată. Rămășița poporului lui Dumnezeu, stând înaintea lumii ca reformatori, trebuie să arate că Legea lui Dumnezeu este temelia oricărei reforme durabile și că Sabatul poruncii a patra trebuie să stea ca memorial al lucrării de creație, un amintitor continuu al puterii lui Dumnezeu. Constrânși de dragostea lui Hristos, ei trebuie să colaboreze cu El în reclădirea locurilor pustii. Ei trebuie să fie dregătorii spărturii, cei ce dreg drumurile și fac țara cu puțință de locuit” (vezi Isaia 58,12). (*Idem*, p. 559)

De când am început să măsurăm timpul în secunde, am descoperit că nu mai avem timp. De când am început să măsurăm secundele în bani, am descoperit că nu mai avem timp pentru Dumnezeu. Chiar și timpul lui Dumnezeu – Sabatul – am încercat să-l folosim pentru atingerea planurilor și țințelor noastre. Cineva, într-o ocazie, spunea cu amărăciune: „Trăim într-un timp în care oamenii nu vor să

mai fie după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, ci vor un Dumnezeu după chipul și asemănarea lor.”

Vrem nu vrem, trebuie să recunoaștem că trăim în acest timp al marilor frământări spirituale. Mereu și mereu se ridică întrebarea: „Este păcat sau nu e păcat să facem cutare lucru în Sabat?” Uneori, întrebarea aceasta este ridicată pentru a găsi pace într-o conștiință încărcată, alteori pentru a găsi o argumentație pentru o barieră morală a Sabatului care a fost deja depășită. Totuși, întrebarea revine mereu și mereu ca un laitmotiv al unor conștiințe zbuciumate între cei doi poli ai luptei dintre bine și rău. Dar, atâta timp cât există această luptă în suflet, cauza Sabatului nu este pierdută. Acest lucru va conduce la redescoperirea valorilor morale ale Sabatului – marele semn distinctiv al poporului lui Dumnezeu din vremea sfârșitului.

Una dintre întrebările care tulbură conștiințele este cea cu privire la parteneriatul în afaceri dintre un membru al bisericii și un nemembru. Ce se întâmplă cu muncitorii și firma în Sabat? Poate fi responsabilitatea în întregime doar a partenerului neadventist? Au – Biblia și Spiritul Profetic – un răspuns la această întrebare?

I. ARGUMENTE BIBLICE

1. Argumente prohibitive

„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum pot sta împreună lumina și întunericul? [...] Ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui viu, după cum a zis Dumnezeu: ‘Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.’ De aceea: ‘Teștiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei

Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să-L sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-L vei cinsti, neurmând căile tale, neindeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul, și eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău, Iacov; căci gura Domnului a vorbit. (Isaia 58,13.14)

II. ARGUMENTE ALE SPIRITULUI PROFETIC

„Ocupațiile noastre vremelnice trebuie să fie conduse după percepțele divine. Sabatul nu trebuie să fie adaptat pentru a veni în întâmpinarea intereselor de afaceri ale oamenilor, ci relațiile lor de afaceri

trebuie aduse la nivelul standardului lui Dumnezeu. Dar dumnezeul acestor lumi a încurcat mintea multora în legătură cu acest subiect. Ei au nevoie să vină în prezența divină și să asculte vocea Marelui 'Eu Sunt'.” (*Signs of the Times*, 13 mai 1886)

„În general, poporul nostru nu a păstrat Sabatul în locul de cinstire intenționat de Dumnezeu... Unii dintre frații noștri angajați în afaceri nu țin Sabatul conform poruncii. Unii chiar au intrat în parteneriat cu necredincioșii, iar influența acestor călcători ai Sabatului și-a spus cuvântul. Alții au fost atât de orbiți, încât nu au putut discerne pericolul unei asemenea legături, iar acest fapt face pericolul să fie cu atât mai mare. În timp ce unul dintre parteneri susține că păzește Sabatul, celălalt, cu muncitorii angajați, continuă afacerile firmei. Păzitorul Sabatului, deși fizic nu este angajat în muncă, nu poate să nu se gândească la afaceri. **Chiar dacă încercă să respecte Sabatul, el nu-l respectă. Domnul îl consideră un călcător al Sabatului.**” (*Historical Sketches of the foreign Missions of the Seventh-day Adventist*, p. 215)

„Unii dintre aceia care pretind că sunt de partea Legii lui Iehova profanează Sabatul într-o asemenea măsură, încât încheie parteneriate cu aceia care nu au niciun respect pentru Sabat. Preținșii păzitori ai Sabatului își pot înceta munca în ziua a șaptea, dar partenerii lor continuă lucrul. Cum pot privi îngerii această asociere dacă, atunci când păzitorii Sabatului ingenuchează în închinare în casa Domnului, partenerii lor continuă să lucreze la fel ca în orice altă zi? [...] Poate Domnul să socotească nevinovat pe omul care se unește astfel cu cei ce calcă Sabatul?” (*Signs of the Times*, 8 aprilie 1886)

„Nu intrați în afaceri cu oamenii și nu deveniți parteneri cu aceia care nu respectă Sabatul și care râd de încercarea

[...] nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.” (2 Corinteni 6,14-18)

Din păcate, pasajul acesta a fost folosit numai în contextul căsătoriei. Deși include relațiile de căsătorie, pasajul nu se referă numai la acestea, ci stabilește în mod clar relațiile credincioșii-necredincioși. *Comentariul biblic adventist* spune: „Este o avertizare împotriva oricărui fel de asociere cu cei necredincioși, asociere care i-ar putea așeza pe cei credincioși în situații dificile, dacă nu chiar imposibile, de a-și compromite principiile. Restricția include relațiile de căsătorie, dar, fără nicio îndoială, nu se restrânge doar la atât.

Cuvântul grecesc *heterozugeo* înseamnă 'a te înjuga la un parteneriat inegal'. Atât de mare este deosebirea de idealuri și de conduită între creștini și necreștini, credincioși și necredincioși, încât a intra în orice fel de relație contractuală cu ei, fie ea de căsătorie, de afaceri sau de altă natură, îl aduce în mod inevitabil pe cel credincios în fața unei alegeri, fie de a abandona principiile, fie de a suporta greutățile generate de deosebirile de convingeri și comportament. A intra într-o astfel de unire înseamnă a nu asculta de Dumnezeu și a face târg cu Diavolul. Ori de câte ori în istorie poporul lui Dumnezeu a încălcat acest principiu, rezultatul a fost în mod inevitabil dezastrul spiritual.” – vol. 6, p. 976

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt, sau va ține la unul și îl va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.” (Mat. 6,24)

Aceasta se referă la aceia care au caractere și interese diferite. Nu există doi oameni de același fel. Din nou apare cuvântul grecesc *ho heteros*, care înseamnă 'de alt fel' sau 'de altă calitate'. Nu este posibil să împaci două lucruri

care au caractere, scopuri, ținte și interese diferite.

Expresia „nu poate”, elimină ideea de neutralitate. „Cel care nu este pe deplin de partea lui Dumnezeu este, în mod efectiv, de partea celui rău. Întunericul și lumina nu pot ocupa același loc în același timp. Mamona este transliterarea cuvântului din limba aramaică *mamon*, care înseamnă 'bogăție' de orice fel. Nu este un nume propriu-zis până când bogăția nu este personificată.” – *Idem*, vol. 5, p. 351

„Ferește-te să faci legământ cu locuitorii țării, ca nu cumva, curvînd înaintea dumnezeilor lor și aducându-le jertfe, să te poftască și pe tine și să mănânci din jertfele lor...” (Exod. 34,15)

2. Argumente spirituale

„Le-am dat Cuvântul Tău și... ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume.” (Ioan 17,14)

„Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia”, ne îndeamnă Dumnezeu, „ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre.” (Romani 12,2)

„După cum cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: Fiți sfinți, căci Eu sunt Sfânt!”

„Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru!” (Ez. 20,20)

„Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să-L sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-L vei cinsti, neurmând căile tale, neindeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul, și eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău, Iacov; căci gura Domnului a vorbit.” (Isaia 58,13.14)

voastră de a-l respecta. Sub conducerea lui Satana, ei se străduiesc neconținut să vă facă să vă continuați preocupările lumești în timpul zilei de Sabat. Ei se laudă că sunt la fel de buni ca voi. Respectați sfințenia Sabatului, oricât v-ar costa aceasta.” (*Lake Union Herald*, 7 aprilie 1909)

„Nu vă înjuțați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum pot sta împreună lumina și întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeu lor și ei vor fi poporul Meu. De aceea: Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fi și fice, zice Domnul cel Atotputernic.”

Cu câtă îndurare și blândețe se poartă Tatăl nostru ceresc cu copiii Săi! El îi păzește de o mie de pericole nevăzute pentru ei și îi apără de șiretenii ingenioase ale lui Satana, pentru a nu fi nimiciți. Pentru că nu putem observa grija protectoare a lui Dumnezeu, prin îngerii Săi, cu vederea noastră slabă, noi nu încercăm să contemplăm și să apreciem interesul arătat prin atenția necurmată pe care o are milostivul și binevoitorul Creator față de lucrarea mâinilor Sale și nu suntem recunoscători pentru mulțimea îndurărilor pe care le revărsă zilnic asupra noastră.” (Ellen White, *Mărturii pentru comunitate*, vol.3, p. 373)

Alte pasaje: *Mărturii pentru comunitate*, vol.2, p. 583; *Mărturii despre Sabat*, p. 49-54.

III. CE PUTEM FACE DACĂ SUNTEM DEJA ÎNTR-UN ASTFEL DE PARTENERIAT?

„Noi, care pretindem că păzim ziua de odihnă a lui Dumnezeu, **avem nevoie de o reformă**. Unii dintre noi discută despre afacerile lor și fac planuri în zi de Sabat, iar Dumnezeu îi consideră ca și când ar fi angajați efectiv în tranzacții de afaceri. Alții, care cunosc foarte bine dovezile Bibliei ce arată că ziua a șaptea este Sabatul, intră în parteneriat cu oamenii care nu au

niciun respect pentru ziua sfântă a lui Dumnezeu. Un păzitor al Sabatului nu poate permite ca angajații săi, plătiți cu banii lui, să lucreze în Sabat. Dacă, de dragul câștigului, el permite afacerilor de care este interesat să se desfășoare în continuare și în Sabat – fiind conduse de partenerul necredincios – el este la fel de vinovat ca și cel necredincios.

Este de datoria lui să întrerupă o astfel de legătură, oricât de mult ar pierde făcând așa.” (*Review & Herald*, 18 martie 1884)

„Vreau să te avertizez de primejdie înainte de a fi prea târziu. Tu ascuți cuvinte liniștitoare, plăcute și ești făcută să crezi că totul va fi bine, dar nu citești motivele ce determină aceste vorbe plăcute. Nu poți vedea adâncimile nelegiuirii ascunse în inimă. Nu poți privi în spatele scenei, să distingi cursele pe care Satana le pregătește pentru sufletul tău. El te va face să urmezi un astfel de drum, încât să poată obține cu ușurință accesul, iar săgeata ispitei sale să-și atingă ținta. Nu-i da nici cel mai mic avantaj. În timp ce Dumnezeu impresionează mintea slujitorilor Săi, Satana lucrează prin fiii neascultării. Nu este nicio armonie între Hristos și Belial. Aceștia doi nu se pot împăca. A te lega cu un necredincios înseamnă să te așezi pe terenul lui Satana. Îl întristezi pe Duhul lui Dumnezeu și pierzi protecția Sa. Îți poți permite să ai astfel de forțe teribile împotriva ta, în ducerea bătăliei pentru viața veșnică?”

Tu poți spune: **’Dar am făgăduit! Ce să fac, să-mi iau cuvântul înapoi?’** Răspund: **Dacă ai făcut o făgăduință contrară Sfintei Scripturi, în mod sigur retrage-o fără întârziere și cu umilință înaintea lui Dumnezeu**, pocăiește-te de nebunia dragostei care te-a făcut să faci o făgăduință atât de pripită. Este mult mai bine să retragi o asemenea făgăduință, în temere de Dumnezeu, decât să o respecti și, prin aceasta, să-L dezonzorezi pe Creatorul tău.

Nu uita, ai un cer de câștigat și o cale deschisă spre pierzare de evitat. Dumnezeu înțelege exact ceea ce spune. Când El le-a interzis primilor noștri părinți să mănânce din fructele pomului cunoștinței, neascultarea lor a deschis porțile popoului de necazuri pentru întreaga omenire. Dacă umblăm împotriva voinței lui Dumnezeu, El va merge împotriva noastră. Singura noastră umblare sigură este aceea

de a asculta de toate cerințele Lui, coste aceasta oricât ar costa. Toate sunt întemeiate pe o infinită iubire și înțelepciune.” (Ellen White, *Mărturii pentru comunitate*, vol.5, p. 365-366)

Chiar dacă acest ultim pasaj se referă la căsătorie, totuși sfatul este foarte potrivit în orice domeniu în care este încheiat un parteneriat între un credincios și un necredincios.

IV. CONCLUZII

1. În pasajele biblice și în cele amintite din Spiritul Profetic – pe lângă multe altele neamintite – găsim o puternică avertizare în ceea ce privește un parteneriat nebiblic în orice domeniu al vieții.

2. Dacă există deja un astfel de parteneriat, nu trebuie să fie adus niciun argument în favoarea continuării unui astfel de parteneriat.

3. Practica a demonstrat, fără nicio umbră de îndoială, că un procent înfrigorant de mare dintre cei care cândva erau păzitori credincioși ai Sabatului și-au pierdut credința și chiar familia în urma unui astfel de parteneriat. Cei care totuși au rămas în biserică se plâng de mari frământări sufletești și remușcări ce nu vor putea fi stinse decât în urma unei adevărate reforme în propria viață.

4. Cel mai adesea – în urma unor astfel de parteneriate în afaceri – Numele lui Dumnezeu este batjocorit, iar biserica și credința ei sunt ridiculizate.

5. Influența personală – bună și încurajatoare cândva – poate fi schimbată într-o pricină de poticnire pentru mulți.

6. Dacă totuși cineva dorește să pornească pe un astfel de drum – sau să-l continue –, asumându-și toate riscurile – și dorește să rămână credincios, trebuie să stabilească de la început clauze foarte precise în ce privește sfințirea Sabatului prin **încetarea oricărei activități**. Chiar dacă sunt date toate asigurările în această privință, să nu uităm că riscul și ispita călcării Sabatului rămân. Practica a demonstrat-o.

7. Și, nu în ultimul rând, această problemă spirituală nu se rezolvă între oameni și biserică, ci între om și Dumnezeu. ■

Lucian Floricel este secretarul Asociației Pastorale din cadrul Conferinței Muntenia.

Ambasada cerului, din nou... pe litoral

CLAUDIU-GABRIEL RACU

Dumnezeu este iubire este scris pe fiecare boboc de floare ce stă să se deschidă, pe fiecare fir de iarbă ce se ridică” (*Calea către Hristos*, p. 10, ed. 1999), dar și pe paginile cărților Editurii „Viață și Sănătate”, care s-au aflat și anul acesta pe litoral; și tot iubirea lui Hristos a fost cea care ne-a adunat din toate colțurile țării aici, la „marginile pământului” (Fapte 1,8), pentru a fi ambasadorii ai dragostei.

Poate te întrebi: De ce colportaj la mare? Unul dintre răspunsuri ar putea fi: Deoarece pe litoral se pot aborda oameni la care poate nu am putea avea acces niciodată. Un alt răspuns poate fi: Dacă tot vin oamenii la mare în căutarea fericirii și dacă tot își dau seama, după ce au încercat tot ce se putea, că „fericirea din astă lume e ca a valurilor spume”, de ce să nu fie și un stand prin care Cerul să-și împartă fericirea? Parcă aud dorința unui tânăr venit de departe la un concert rock la Vama Veche: „Ceva de fericire nu aveți, că m-am săturat de atâta nefericire?”

Dar cel mai important răspuns este acela că s-a făcut colportaj pe litoral ca o împlinire a poruncii lui Dumnezeu trimisă prin solul Său, care spune: „În stațiunile climaterice și balneare cu renume mondial și în centrele de trafic turistic, aglomerate de mii de oameni care caută sănătate și plăcere, ar trebui să fie plasați predicatori și colportori în stare să atragă atenția mulțimilor.” (*Mărturiile pentru comunitate*, vol. 9, p. 122)

Slavă Domnului că multe persoane au vizitat „ambasadele” cerului și au avut ocazia să afle de ce fel de viză au nevoie pentru Țara eternei fericiri. Am plecat cu sufletul plin de bucurie, experimentând minunile pe care le-a făcut Dumnezeu. Iată câteva dintre ele:

Domnul Ilie venise să facă tratament la Techirghiol, iar aici s-a împrietenit cu unul dintre colportori, care i-a oferit o lecțiune, și nu una oarecare, ci chiar de instructori, iar omul nostru s-a apucat de studiu. Într-unul dintre Sabate a primit invitația de a participa la întâlnirile noastre de la biserică. A participat cu noi la un program de experiențe pe care l-am susținut în biserica Speranța din Constanța. În cadrul acestui serviciu divin, a mărturisit cum a fost atras la cortul colegului nostru de o lumină foarte strălucitoare. Îngerul Domnului era cel care lumina calea pentru acest suflet prețios. Pe drumul de întoarcere, l-am abordat: „Măi, nea Ilie, da’ mata trebuia să fi mers astăzi la tratament, nu?” „Lasă, că astăzi am avut parte de un tratament mai bun, pentru suflet”, mi-a răspuns satisfăcut.

Într-una dintre zile, am „împrăștiat” cărți spirituale precum „frunzele toamna” (*Evanghelizarea prin literatură*, p. 25) și nu știam secretul. O fi legat de modul de prezentare a cărților, o fi legat de modul cum zâmbim și, în timp ce încă încercăm să dezleg misterul, glasul colegei mele curmă liniștea și frământarea gândurilor mele: „Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a ascultat rugăciunea de a da mai multe cărți spirituale.” Secretul a rămas neschimbat de veacuri: „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor!” (Zah. 4,6)

Dintre toate cărțile prețioase pe care le aveam expuse, una atrăgea lumea ca un magnet. Mi-a fost dat să văd repetându-se aceeași scenă aproape la indigo – copiii care se trăgeau din mâna părinților și puneau degetul pe carte și strigau: „Mami, mami, uite e *Viața lui Isus!*” Un grup de copii aflați în excursie s-au gândit că cel mai frumos suvenir pe care-l pot duce de la mare părinților lor este *Viața lui Isus*, și cinci dintre ei au cumpărat-o. O doamnă, privind la carte, a exclamat: „Este Singurul care m-a iubit cu adevărat...” După Dumnezeu, Diavolul știe cel mai bine forța pe care o au aceste cărți și de aceea lupta este pe măsură. Am avut multe ocazii în care am constatat că pentru fiecare carte se dă o bătălie în conștiință; iar dacă se dau cărți este doar o biruință a marelui Său har.

Anul acesta am conștientizat acțiunea acestei puteri atunci când o familie deosebită ne-a vizitat standul și am avut ocazia să aflăm minunea care s-a petrecut cu ei. În lucrarea de colportaj, un frate de-al nostru a ajuns la ea acasă și, în momentul în care le-a prezentat cărțile pe care le avea, soția a observat că sunt de la Editura „Viață și Sănătate” și i-a spus să aștepte puțin, după care s-a întors cu un teanc impresionant de cărți de la această editură. Apoi i-au mărturisit cum totul a început în vara anului 2007, pe litoral, de unde au primit cartea *Minte, caracter, personalitate*. Întorși acasă au început să o citească și, cu cât o studiau mai mult, cu atât își dădeau seama de valoarea ei. După ce au terminat-o, s-au hotărât să citească mai multe cărți de tipul acesta și au descoperit și site-ul: www.viatisanasanate.ro, de unde au comandat peste douăzeci de titluri. I-au mărturisit că în fiecare dimineață și seară se întâlnesc pentru altarul familial, pentru că așa au descoperit în aceste cărți. Au început să înțeleagă importanța Sabatului, au participat la serviciile divine, iar copiii lor au început să experimenteze bucuria de a le face bine celor din jur și, astfel, atmosfera din cămin a devenit mai frumoasă. Slavă Domnului!

Sabatele petrecute pe litoral erau o adevărată sărbătoare, ca o pregustare a grandiosului jubileu când „vor veni mulți de la Răsărit și de la Apus” (Matei 8,11) și vor împărtăși minunatele experiențe ale harului divin. Am simțit o frântură a acestei bucurii, împărtășind la bisericile din împrejurimile Constanței minunile pe care le-a făcut Dumnezeu și la care noi am fost

urmare la pagina 15 ➔

Maranatha... la malul mării

FLORINA CARALICEA

August 2008 – un timp care am simțit că nu-mi aparținea și pe care doream să I-l dedic lui Dumnezeu. Am avut ocazia să lucrez ca voluntar în misiunea de pe litoral. „Ferice de voi, care semănați pretutindeni de-a lungul apelor.” (Isaia 32,20 p.p.)

Oameni din toată țara, veniți de-a lungul Mării Negre, au avut ocazia de a afla despre un stil sănătos de viață, iar salutul „Maranatha!” s-a transformat într-un apel adresat inimii lor.

Înainte de a porni în lucrare, mi-a fost recomandată cartea *Cea mai nobilă chemare*, de Joseph Hunt, care m-a conștientizat de importanța misiunii în care mă aflam. Totodată, un pasaj din *Evanghelizarea prin literatură*, de Ellen White, a vorbit exact sufletului meu și m-a motivat în toată această perioadă: „Punerea în circulație a literaturii noastre constituie unul dintre mijloacele cele mai importante de a așeza înaintea oamenilor lumina pe care Domnul i-a încredințat-o bisericii Sale pentru a fi dată lumii... Lucrarea Domnului nu mai trebuie neglijată de către noi și nu mai trebuie să fie secundară intereselor lumești... Evanghelia trebuie

proclamată în toată lumea!” (p. 18) Am descoperit că lucrarea lui Dumnezeu cere sacrificii: mai puține ore de somn, pentru a avea un timp mai consistent pentru devoțiune, dimineata; ignorarea lucrurilor superficiale; renunțarea la sine; multă răbdare și, cel mai important, consacrare. Totodată, am învățat că, dacă nu voi aplica teoria și nu voi face o schimbare autentică în viața mea, mesajul transmis celorlalți nu va avea niciun efect.

O echipă extraordinară s-a format la Mangalia pentru a lucra atât în această stațiune, cât și în Saturn, Jupiter și Venus. Devoționalul din fiecare dimineată ne întărea, crea posibilitatea de a mijloci unii pentru alții și ne dădea ocazia de a ne așeza în mâinile Creatorului nostru. Seara, după o zi plină de experiențe frumoase, sub cerul plin de stele, Îi aduceam slavă Mântuitorului pentru onoarea de a fi văzut cu ochii noștri cât de mari sunt lucrările Sale.

Dumnezeu ne-a dat o mulțime de binecuvântări în această perioadă. Experiențe deosebite ne-au ajutat să realizăm importanța lucrării în care ne aflăm. Într-o zi, la standul unde lucram s-a oprit un domn și ne-a zis: „Păcat că oamenii din jur nu conștientizează valoarea cărților pe care voi le prezentați. Nici nu-și dau seama pe lângă ce comoară trec.” Persoane care în verile trecute cumpăraseră cărți spirituale sau de sănătate se opreau deseori pentru a-i convinge și pe alții să achiziționeze aceste materiale.

Orice carte spirituală care pleca de la stand era însoțită de o rugăciune, făcută în gând, pentru ca sămânța aruncată să dea rod. Am văzut cum cel rău lupta cu putere pentru ca oamenii să-și îndrepte ochii spre altceva, spre lucruri „care nu saturează”, însă, cu ajutorul Duhului Sfânt, spre bucuria noastră, s-au câștigat multe biruințe.

August 2008 – un timp care m-a ajutat să mă apropii de Cer și în care Domnul mi-a dat mult mai mult decât am gândit eu. Ar fi frumos ca fiecare să poată spune împreună cu apostolul Pavel: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos și care răspândește prin noi, în orice loc, mireasma cunoștinței Lui.” (2 Cor. 2,14) ■

→ *urmare de la pagina 14*

martori. Astfel de ocazii ne măreau curajul și dorința de consacrare în lucrarea Sa.

În fiecare zi deveneam conștienți de faptul că „mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii”, însă eram încurajați de cuvintele Mântuitorului: „Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui” (Mat. 9,37.38).

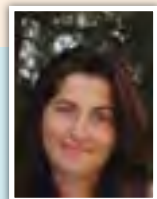
Și tu poți fi un răspuns la această rugăciune! Dacă ești tânăr, poți lucra o lună ca voluntar în colportaj și, cine știe, poate va fi începutul unei slujiri rodnice! Dacă ai deja un serviciu..., cine știe, poate a venit timpul să lași „mrejele sau vama” și să răspunzi acestei chemări! Oriunde ai fi, orice vârstă ai avea, dă-I Duhului Sfânt o șansă să-ți vorbească și să-ți arate

locul tău în marele seceriș! Ia-ți câteva minute și imaginează-ți ce gânduri ți-ar trece prin minte dacă ai ști că harul s-a închis. Câte regrete nu ai avea pentru cei care mor fără Hristos... pot fi rude, prieteni, vecini sau străini. Ei bine, astăzi, încă mai poți face ceva pentru ei; mâine poate fi deja prea târziu. Nu uita că, astăzi, inima ta mai pulsează și ai putut auzi acest strigăt de apel al lui Dumnezeu doar datorită unui singur fapt, și anume, că Dumnezeu este dragoste. ■

Claudiu-Gabriel Racu, absolvent al Institutului Teologic Adventist.

Florina Caralicea, studentă, Cluj-Napoca

Iubești cu adevărat —

CONSTANTIN CIOBANU

Când am citit articolul „Iertat sau...?” scris de fratele Nelu Dumitrescu în numărul din mai a.c. al *Curierului Adventist*, am fost încurajat și motivat de infinita capacitate a lui Dumnezeu de a iubi și a ierta un păcătos atât de pătat și decăzut ca mine. Dar, în același timp, am fost determinat și provocat să continui reflectarea despre arta de a iubi și a ierta. Aș dori să exprim câteva gânduri cu privire la responsabilitatea ce-mi revine ca beneficiar absolut al dragostei și îndurării divine, și anume aceea de a mă lăsa modelat de Duhul Sfânt, pentru a-l iubi și ierta pe semenul meu potrivit așteptărilor Cerului, dar și nevoii mele de a fi vindecat și eliberat pe deplin de spiritul urii și răutății. Dumnezeu Își demonstrează cu prisosință disponibilitatea de a mă reabilita și îndreptăți, dar care este măsura cu care eu răspund harului Său? Cum o administrez față de aproapele meu și cum pot depăși limitele impuse de firea mea nerenăscută, pentru ca să ating idealul și modelul desăvârșit?

Ori de câte ori meditez la standardul stabilit de Hristos în Matei 5,44.45 – de a-și iubi chiar și dușmanii – un simțământ de neputință mă copleșește și, adesea, strig plin de durere, ca și David: „Du-mă pe stânca pe care nu o pot atinge, căci este prea înaltă pentru mine” (Ps. 61,2). Iar El nu mă lasă să-mi creez iluzii, ci este cinstit față de mine și-mi spune clar și categoric: „Doar așa, iubind și iertând, cum M-ai văzut că am făcut Eu, vei deveni fiu sau fiică a Tatălui din cer. Nu te voi accepta în familia Mea și nu te voi recunoaște ca moștenitor al veșniciei, decât dacă vei iubi și ierta așa cum te-am iubit și iertat Eu.” Altfel..., cei de la Răsărit și de la Apus..., alții... care au procedat așa, Îl vor vedea cu ochii lor pe Împărat în strălucirea Sa. Și, dacă El poruncește, stabilește și standardul – mă încurajează și mă stimulează prin puterea pusă la dispoziție, ca să ating acest ideal, această țință, acest țel.

Ca un Părinte iubitor care ridică povara pusă pe umerii copilului și trăiește bucuria alături de el, văzându-l că ascultă și vrea să îplinească cerințele tatălui spre binele său. Ba încă Dumnezeu îmi promite că nicio povară nu este peste puterile mele (1 Cor. 10,13). El reglează cuptorul încercărilor potrivit cu puterea mea de a rezista. Nu trebuie decât să vreau să accept, să iert, să iubesc, să rabd, să fiu bun ca El – și zilnic va purta povara cu mine și pentru mine (Ps. 68,19).

Pot eu să iert cum a iertat El?

Din ce izvor să mă adap pentru a primi această putere unică? Ce pași trebuie să parcurg pentru a demonstra, prin harul Său, că sufletul meu a fost atins de „cărbonele iubirii divine”? Și, fără tentă mercantilă, ce beneficii notabile voi primi dacă semenul meu va fi iertat pe deplin, de mine? Ce repercusiuni și înrăuriri va produce în sufletul meu, dar și al celor din jur, această atitudine vrednică de dorit? În această privință, ca de altfel în orice domeniu de creștere și dezvoltare spirituală, îndemnul Scripturii sunt multiple și motivatoare:

- „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri” (Matei 6,12).
- „Iertați-vă unul pe altul – cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi, în Hristos” (Efes. 4,32).
- „Dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos – așa iertați-vă și voi” (Col. 3,13).
- „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac” (Luca 23,34).
- „Doamne, s-a rugat Ștefan, nu le ține în seamă păcatul acesta” (Fapte 7,60).

În primul rând, aș vrea să subliniez faptul că o atitudine de iertare fără rezerve izvorăște dintr-o legătură profundă cu Dumnezeu, în rugăciune deplină. Dacă nu există o dorință, o preocupare, o deschidere permanentă de a-i acorda iertare celui căzut în închisoarea sufletului meu, niciodată nu voi atinge performanța de a-l ierta și iubi pe deplin. Trebuie cultivat simțământul obligației morale de a mă ruga în această privință, pentru că simt că așa trebuie să fac. Sunt

ierți pe deplin

obligat, datorită statutului său de semen al meu, deoarece el e unul ca și mine, de aceeași valoare și cu aceleași posibilități ca și mine.

În al doilea rând, conștientizez datoria pe care o am față de aproapele meu, de a proceda astfel. El este semenul meu care are nevoie de iertarea mea permanentă. Eu am fost iertat de Dumnezeu și sunt îndatorat față de aproapele meu să-i ofer aceeași măsură a iubirii și a iertării, datorită iertării acordate de Dumnezeu sufletului meu.

În al treilea rând, rugăciunea mea pentru iertarea aproapelui izvorăște din dorința fierbinte de a fi și el binecuvântat cu darurile materiale și duhovnicești, așa cum mi le doresc și mie. Îi doresc aceleași binecuvântări, aceeași împlinire.

În al patrulea rând, mă rog pentru iertare deplină în dreptul celui greșit, pentru că Duhul Sfânt va produce în mine o plăcere de a ști că aproapele meu este iubit și binecuvântat de Cer și că vom moșteni împreună valorile veșnice ale Tatălui.

Și, nu în ultimul rând, aș aminti că e nevoie să mă rog astfel până când această atitudine va deveni pentru mine un stil de viață permanent, va fi ceva durabil – indiferent de circumstanțe – nu doar ceva ocazional (la Sfânta Cină, la Săptămâna de Rugăciune sau când mă determină pastorul sau comitetul).

Șapte pași pentru o iertare deplină

În continuare, aș dori să enumăr șapte pași ce trebuie parcurși dacă, într-adevăr, înțeleg și doresc să iert în mod deplin, așa cum ne iartă Dumnezeu:

Pasul 1

Este absolut necesar să am o cunoaștere deplină a caracterului lui Dumnezeu și să mă feresc a judeca felul Său de a proceda. Dumnezeu este dragoste. Dar această dragoste trebuie experimentată în viața mea. Apostolul Ioan întreabă retoric: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl?” (1 Ioan 3,1) Priviți-o, admirați-o, umpleți-vă viața cu farmecul și frumusețea ei! Procedând așa, nu voi fi ispitit să-L învinuiesc pe Dumnezeu pentru necazurile și greutățile prin care trec. Doar așa voi avea o viziune clară și autentică despre felul în care El procedează cu mine. Numai bucurându-mă de o părtășie deplină cu El, Îl voi putea iubi și voi accepta cu înțelepciune și maturitate planurile Sale în viața mea. Dumnezeu e prea drept și prea

*Și dragostea stă nu în faptul că noi
L-am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul
că El ne-a iubit pe noi și L-a trimis
pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru
păcatele noastre. Preaiubiților, dacă
astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi,
trebuie să ne iubim și noi unii pe alții.*

(1 Ioan 4,10.11)

bun ca să greșească față de mine. Dar acest adevăr nu trebuie experimentat și înțeles doar în timp de criză. Altfel, capacitatea de a-i iubi și a-i ierta pe semenii va fi estompată de imaturitatea noastră spirituală. Toate lucrurile – spune Pavel – cele bune și cele rele, înțelese și neînțelese, lucrează pentru binele nostru veșnic (Rom. 8,28).

Într-o ocazie, un profesor le vorbea studenților săi despre Dumnezeu și intervențiile Sale în istoria noastră. Un student s-a ridicat și a exclamat: „Domnule profesor, Îl iubesc pe Isus pentru că a murit pentru mine și m-a iubit atât de mult, dar Îl urăsc pe Dumnezeu pentru că e răzbunător și așteaptă să fie împăcat prin mijlocirea lui Isus și ofrandele noastre.” Ce dureros! Ce greșit! Cât de fals și straniu să ai o asemenea viziune despre bunul nostru Dumnezeu! Biblia declară atât de limpede că Dumnezeu era în Isus, împăcând lumea cu Sine (2 Cor. 5,19). Să ne oprim odată de a-L mai acuza pe Dumnezeu pentru dezastrele, suferințele, relele produse de vrăjmaș în lumea noastră!

O lume întreagă ne cere – auzit sau neauzit – nouă, copiilor care cunoaștem iertarea, harul, îndurarea și dragostea lui Dumnezeu: „Arătați-ni-L pe Tatăl!” Ca și grecii care îl implorau pe Filip să le descopere pe Isus, și eu sunt chemat să prezint frumusețea caracterului Său unei lumi instrăinate de El, orbite de vrăjmaș, izgonite din casa părintească. Cine mă vede pe mine trebuie să vadă frumusețea iertării divine, farmecul dragostei Tatălui, minunile harului Său. E timpul să trec la fapte!

Pasul 2

Chiar dacă eu conștientizez gravitatea faptei cuiva, voi alege întotdeauna să-l iert. Nu voi putea uita niciodată experiența sorei Adella, în vârstă de 54 de ani, din Ruanda. În timpul ostilităților din țară, rebelii au masacrat peste un milion de oameni nevinovați. Soțul ei, 3 copii și 9 nepoți au fost omorâți de un tânăr rebel de numai 20 de ani. Lovită și ea de moarte a supraviețuit și, după ce armata a restabilit ordinea în țară, a fost luată să-l recunoască, în penitenciar, pe rebelul care i-a distrus familia. Când l-a recunoscut, ofițerul i-a pus mitraliera în mână, să-l lichideze. „Nu pot”, a spus ea. „Dar ce să faci cu un criminal care

ți-a produs atâta durere și nenorocire?” „Îl voi ierta și iubi așa cum a făcut Isus cu mine. Altfel nu pot avea pace.” Și l-a înfiat ca fiu al ei. Mă întreb, oare cum voi putea sta în Raiul lui Dumnezeu lângă sora Adella, eu, care n-am iertat și uitat cu anii și l-am urât cu înverșunare pe fratele ce mi-a greșit? Oare cum voi putea? Oare voi putea? Ce va spune Dragostea? Ce va spune Isus? Ce va spune sora Adella? Eu voi putea spune ceva? Sau voi ști că nu e drept să fie acolo locul meu???!!

Pasul 3

Să nu trâmbețez ce mi-a greșit aproapele! Câtă durere în familie, în biserică, în societate – pentru că nu m-am lecutit de bărfă. Da, asemenea oameni nu vor intra în cer, pentru că vor strica ordinea, liniștea, armonia celor mântuiți și a întregului Univers. Să ne ferim de bărfă ca de moarte! Dumnezeu nu-Și va băga degetul în ochii celor mântuiți, să-i acuze din cauza greșelilor de care s-au căit. El nu ne va aminti nici măcar o dată în decursul veșniciei, spunând: „Știi cât Mi-ai greșit de mult? Știi ce Mi-ai făcut atunci?” Nu, nu ne va chinui așa.

Noi vom fi priviți de Dumnezeu ca și cum n-am fi păcătuit niciodată. Așa este iertarea Lui. Căci sângele Său ne-a spălat și vom fi onorați mai mult decât dacă păcatul n-ar fi invadat vreodată lumea noastră. Ce iubire! Ce har! Ce dragoste infinită! Am auzit întâmplări dramatice despre soți care și-au chinuit soțiile pentru o greșală din viața lor. Am auzit despre soții care au reproșat toată viața un păcat comis de soții lor. Am auzit despre copii care și-au acuzat părinții până ce au intrat în mormânt. Am auzit despre părinți care nu s-au îndurat să-și primească înapoi acasă fiicele și fiii risipitori, chiar dacă aceștia și-au venit în fire. Ce dureros! Ce suflete închircite și pervertite! Ce vieți neconsacrate!

Tu nu ai ce căuta printre ei! Și chiar dacă ai fost cândva, roagă-te să știi cum să ierți pe deplin! Nu ai dreptul să amintești, să trâmbețezi, să popularizezi greșelile semenilor tăi! Știu că poți – doar prin harul Său! Fă-o chiar acum, și te vei bucura de pace.

Pasul 4

Să înfrâng dorința de răzbunare și pedepsire față de aproapele meu! Răzbunarea este în exclusivitate a lui Dumnezeu (Rom. 12,19). Totuși, dacă

vrei să te răzbuni, fă-o „ca la carte”: „Răzbunarea cea mai cruntă este când dușmanul tău e silit să recunoască că ești bun – iar el e rău.” Așa a procedat David și a devenit „om după inima lui Dumnezeu”. Și dușmanul său de moarte, Saul, i-a recunoscut superioritatea demnă de urmat pentru oricare dintre noi. „Tu ești fiul meu David? Tu ești mai bun decât mine”, și a plâns” (1 Sam 24,16.17).

Hai să recunoaștem! De câte ori nu am fost și noi vizitați de asemenea „sfătuitori nemernici” și am căzut în plasă!? „Nu iert, până nu va ști cu cine are de-a face!” „Nu mă las, până nu-i plătesc cu vârf și îndesat! Nu-i dau pace, dacă nu-l umilesc până la pământ!” Mă întreb, și vă întreb, de unde vine o asemenea atitudine? De la Dumnezeu sau de la cel rău? Să nu uităm niciodată „răul de la cei răi vine” (1 Sam. 24,13). Domnul să ne ajute să nu neguștorim cu asemenea monede. Să-i lăsăm pe „neguștorii Tirului și pe împăratul lor” să o facă (Ez. 28)!

Pasul 5

Să fiu milos și bun față de semenul meu, dar hotărât și drept față de greșelile lui! Cu alte cuvinte, să urăsc păcatul, dar să manifest bunătate față de păcătos. Căci a fost o victimă a vrăjmașului. „Și nu lua nici tu seama la toate vorbele care se spun... ,căci știe inima ta de câte ori ai vorbit și tu de rău pe alții” (Ecl. 7,21.22).

Cât sânge, lacrimi și durere au curs pentru că am crezut că apă dreptatea, onoarea, cauza lui Dumnezeu, potrivit viziunii mele greșite! Așa au făcut și prietenii lui Iov – au crezut că Îl apăra pe Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu le-a primit și acceptat pledoaria. Războaiele sfinte, jhahadurile, cruciadele și câte altele... pentru apărarea lui Dumnezeu?! Cât de fals! Ce straniu! Ce malefic! Dacă aș înțelege măcar azi că Dumnezeu nu Se apăra cu armele Diavolului, nu cu sabie, nu cu dreptate plină de ură, nu cu violență, nu cu forța... Ci numai cu DRAGOSTEA. O, Doamne, vindecă-mă și ajută-mă să învăț de la Tine cum să iubesc și să manifest milă și bunătate față de semenii mei! „Ceea ce face farmecul unui om este bunătatea lui” (Prov. 19,22).

Eu nu sunt chemat să schimb lumea. Aceasta nu este lucrarea mea. Dar sunt chemat ca acolo unde trăiesc, unde îmi răspândesc influența, unde îmi manifest

credița – să trăiesc frumos, pașnic, demn de Numele pe care-L port. Să îndulcesc prin prezența mea atmosfera din jur, să mângâi, să încurajez, să ofer speranță și încredere în minunata purtare de grijă a lui Dumnezeu. Iar semenii mei chiar dacă nu îmi acceptă credința – prin purtarea mea bună – să-L slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării lor (1 Petru 2,12).

Pasul 6

Să iert necondiționat și să aleg să nu mă gândesc la rău! Niciodată nu trebuie confundată iertarea cu acele consecințe care vor trebui suportate în mod inevitabil. Ori de câte ori mi se solicită iertarea, ea trebuie acordată imediat și din toată inima. Și chiar dacă nu mi se solicită iertarea – eu să fiu dispus a ierta dinainte. Iertarea trebuie să „curgă” din sufletul atins de dragostea divină. Nimeni nu are dreptul să zăgăzuiască acest proces. Nu e cinstit și drept să se pună condiții ireale pentru a oferi iertare.

Mântuitorul i-a spus femeii păcătoase atât de simplu și clar, dar profund și temeinic: „Du-te și să nu mai păcătuiești” (Ioan 8,11). Nu cumva să folosim șantajul (într-un fel sau altul) în administrarea acestui capital prețios

care vine de la Dumnezeu! Cât despre consecințe – acestea sunt cântărite și împărțite de Însuși Dumnezeu – care nu greșește în judecățile Lui. Eu – întotdeauna – voi greși. Cu siguranță. Chiar și când cred că am fost foarte bun! S-ar putea să fie și această manifestare o slăbiciune, care să nu-i facă bine semenului meu, nici mie.

Pasul 7

Să am capacitatea de a mă ierta pe mine însumi. Este de preferat să fiu foarte aspru cu slăbiciunile, defectele și lipsurile mele, dar blând și înțelegător cu alții. Însă a mă lăsa biruit de vreo supărare și a subestima valoarea jertfei Mântuitorului, care poate ierta orice păcat al meu, oricât de grav, de josnic sau de murdar poate fi, este o ispită ce mă poate împinge la necredință și deznădejde.

Cu cât este mai mare păcatul pe care trebuie să i-l iert aproapelui, cu atât mai abundentă va fi măsura Duhului Sfânt oferită atunci când vreau să iert cu adevărat. Și în aceeași măsură vor fi înmulțite binecuvântările revărsate peste sufletul meu. Îmi vin în minte cuvintele inspirate ale lui Jakie Pullinger: „Pentru omul spiritual, tot ce este supranatural devine natural.” Este adevărat că o

putere supranaturală îi va fi oferită celui ce vrea să ne implice în realizarea acestui deziderat divin. Și atunci, Duhul Sfânt ne va fi oferit fără măsură, iar realitatea uimitoare nu va fi alta decât: „Hristos în voi, nădejdea slavei” (Col. 1,27). Ce frumoasă împlinire! Vrednică de dorit!

Dacă se vor deschide porțile Raiului ca să fim invitați la veșnicia bucuriei Tatălui – aceasta se va datora faptului că am fost iertați de Dumnezeu. Căci ne-a iubit și prețuit cu prețul Fiului Dragostei Lui! Dar tot atât de adevărat e că, dacă se vor deschide porțile Împărăției cerului și pentru noi – aceasta se va datora faptului că am primit harul și puterea divină de a-i ierta pe cei ce ne-au greșit, așa cum am fost și noi iertați. În cer vor intra doar păcătoși iertați de Dumnezeu – care i-au iubit și i-au iertat din toată inima pe cei ce le-au greșit. Îmi doresc atât de mult să fiu printre ei! Vrei și tu? „Doamne, ajută! Doamne, dă izbândă!” (Ps. 118,25) ■

*Constantin Ciobanu
este pastor în districtul
Onești, Conferința
Moldova.*

12 noiembrie 2008

O ZI PENTRU VIAȚA ȘI SĂNĂTATEA TA

**33%
reducere**

pentru orice
carte editată de
Casa de Editură
Viață și Sănătate SRL

- ☎ Promoția este valabilă pentru orice comandă făcută în data de 12 noiembrie 2008, între orele 00.00 și 24.00, în limita stocului disponibil.
- 📖 Excepție fac *Imnurile creștine*, care au reducere 10%.
- 📖 Nu intră în promoție „Cartea anului” (2006-2008), precum și cele trei cărți din oferta specială: *Calea către Hristos*, *Viața lui Iisus*, *Tragedia veacurilor*.
- ☎ **Detalii și comenzi la:** telefon: 021.323.00.20; 031.40.11.441; 031.40.11.797; 0740.10.10.34; 0726.71.46.64, la orice edituri din țară sau pe site-ul www.viatasisanatate.ro

Cronica unui dezastru

Inundații 2008

In ultimii ani, în România, veștile despre inundații nu mai surprind pe nimeni. Cei mai mulți dintre noi privim tristul *spectacol* la televizor: ape mari, oameni disperați evacuați cu forța, case distruse, chiar și vieți curmate de torenții puternici. Anul acesta, 5 persoane au decedat în județul Maramureș, iar 9.000 de locuințe au fost afectate de ape. Peste 13.000 de oameni din 6 județe ale țării au încă de suferit de pe urma inundațiilor. Printre ei se află și 18 familii de credincioși adventiști.

ADRA România a fost prezentă și anul acesta în locurile în care potopul a lăsat urme adânci. La Rădăuți Prut, la Săucești, jud. Bacău, la Lespezi, jud. Iași, sau la Vișeu de Sus, jud. Maramureș, comunitatea de credincioși adventiști a lăsat o mărturie vie a ceea ce înseamnă creștinism în haine de lucru. ADRA, dar și alte grupuri de inițiativă, au distribuit ajutoare de urgență, au prestat activități de voluntariat, au oferit consiliere și sprijin persoanelor aflate în dificultate. Veți surprinde dramatismul situației, dar și impactul acțiunilor de refacere de după dezastru, în mărturiile scrise de reprezentanții ADRA din teritoriu.

În vremurile grele, faptele vorbesc!

29 iulie 2008, ora 1:30. Pe străzile comunei Săucești, vocile poruncitoare ale jandarmilor: „Părăsiți casele, vin apele Siretului”, se amestecau cu întrebările și disperarea locuitorilor. Oamenii, și în special copiii, nu înțelegeau de ce trebuiau să lase totul și să plece din casele lor în miez de noapte. Urcați în autobuze, localnicii au luat în grabă câteva acte și, în cele mai fericite cazuri, o sacoșă cu haine. Deși fuseseră avertizați de pericol, nu s-au gândit că dezastrul îi va lovi chiar pe ei...

La câteva ore de la inundații, am ajuns în localitate. Durerea acestor oameni nu încape în cuvinte. Dincolo de apa care atingea pe alocuri 1,5 m, pe străzi și în case, am citit pe fețele lor un amestec de disperare, resemnare, dar și licăriri de speranță. Priveau în toate direcțiile, sperând să primească ceva ajutor. Încă din primele zile, am intervenit împreună cu voluntarii pentru a scoate apa și mărul din case,

iar, ulterior, ADRA România a distribuit sute de kituri alimentare și igienice.

În timpul unei astfel

de distribuții, o doamnă care a văzut pe vestele noastre scris ADRA, ne-a întrebat ce înseamnă acest nume. I-am explicat că suntem din partea Bisericii Adventiste, iar dumneai a răspuns: „A, sunteți pocăiți..., am auzit de pocăiți, dar niciodată nu i-am cunoscut. După cuvintele de mulțumire amestecate cu lacrimi, femeia ne-a mai întrebat ceva: „Unde aveți dvs. biserica? Dați-mi și mie un număr de telefon, pentru că vreau și eu să vin să vizitez această biserică și să vă cunosc.” Pe o altă stradă, o femeie de 70 ani, căreia i se prăbușise complet casa, uimită de hărnicia și de creștinismul voluntarilor de la Ivești, jud. Galați, declara: „Am 70 de ani și astfel de oameni nu am întâlnit niciodată. Sunt oameni ai lui Dumnezeu.”

Apele Siretului au distrus multe case, însă Dumnezeu ne-a deschis și nouă calea pentru a le vorbi oamenilor despre *Casa de sus*. (Gabriela și Florin Istrate, Bacău)

Fără casă la 80 de ani

În localitatea Rădăuți Prut, dintre cele 364 de locuințe inundate, 167 au fost distruse de apă în proporție de 100%. Printre acestea se numără și casa unei bătrâne de 80 de ani, tanti Lazăr. În noaptea dezastrului, nu a auzit strigătul celor care coordonau evacuarea caselor aflate în calea apelor. Dimineața s-a trezit cu patul în apă. Soldații au luat-o pe sus și au dus-o cu barca într-un loc mai sigur. Iată ce ne spune ea. „Am locuit la Câmpulung Moldovenesc cea mai mare parte a vieții. Câștigam bani cu greu, lucrând croitorie de comandă. Soțul meu a fost angajat în Miliția de frontieră. Imediat după Revoluție a ieșit la pensie. Am decis să ne mutăm. Era destul de frig la munte. Cu banii obținuți pe casa vândută

la Câmpulung, ne-am cumpărat o casă foarte bună la Rădăuți Prut. Am crezut că totul va fi bine. Soțul meu s-a îmbolnăvit, și în anul 2000 a murit. Am rămas singură. Nu avem copii. Au venit apele. Tot ce am agonisit o viață s-a distrus. Ce fac eu, acum, la 80 de ani, singură și bolnavă? Mai pot să o iau de la capăt?”

Tanti Lazăr a fost atât de devastată sufletește de efectele inundațiilor, încât, imediat ce s-a putut, a revenit la căsuța ei și n-a mai părăsit-o. Nu a acceptat să stea nici în modulele oferite de autorități. A dormit în holul de la intrare al casei gata să se dărâme, pe o canapea plină de măt. Nu mai are nimic. Soldații au ajutat-o, dar... i-au furat și cele câteva zeci de milioane pe care le strânsese ca să-și refacă gardul la casă. Am ajutat-o și noi cu ce-am putut. Dar rana din inimă e foarte adâncă.

Bătrâna va avea în cele din urmă o casă prin grija Domnului, a autorităților și a oamenilor cu suflet. Dar rana sufletească când se va vindeca? Și oare cât de mulți nu au o istorie asemănătoare cu a doamnei Lazăr? (*Viorel Dascălu, Botoșani*)

Privind în urmă la inundațiile ce au lovit și anul acesta Moldova, nu putem să nu constatăm că și de această dată Dumnezeu și-a împlinit făgăduința din Isaia 43,2 p.p.: „Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și râurile nu te vor îneca.”

Pierderile materiale au fost și încă vor fi contabilizate în statisticile autorităților

publice locale, dar vorbele și faptele celor ce au fost alături de cei în suferință sunt deja trecute într-o *carte* al cărei conținut va rămâne veșnic. Punând în balanță pierderile și câștigurile, am fi tentați să socotim mai mult pierderile, dar realitatea este că implicarea membrilor adventiști din diferite locuri ale țării pentru ajutorarea semenilor aflați în necaz constituie, cu siguranță, câștigul acestui necaz.

Poate cel mai bun exemplu ar fi credinșia membrilor adventiști din comunitatea Dornești, județul Suceava, care au fost prezenți la serviciul divin de vineri seara, la doar câteva zile de la inundații, împreună cu pastorul lor, Virgil Sandu. I-am văzut în timpul săptămânii scoțând apa din case, curățându-și mobila de noroi, alegând ce mai era bun, dar la început de Sabat au avut puterea să vină în locașul de închinare și să-L laude pe Dumnezeu. A fost o scenă care pe mine m-a impresionat. Oare de unde atâta putere și rezistență în fața durerii? Răspunsul l-am aflat pe genunchi, acolo, în acea seară specială, la început de Sabat...

Inițiativa unor membri de la Darabani și Rădăuți de a le oferi hrană caldă celor care nu mai aveau nici masă și nici ce pune pe masă este un alt exemplu de dragoste creștinească ce nu va putea fi uitat de beneficiari. Le mulțumim tuturor celor care au oferit speranță prin intermediul donațiilor de bunuri, prin participarea la activități de voluntariat, prin dispoziția de a sluji în mod dezinteresat în favoarea semenilor aflați în necaz. Suntem convingși că din această experiență vom ieși mai puternici, ca biserică, și că Dumnezeu ne va ajuta să-i putem sprijini în continuare pe cei ce au nevoie de ajutor. (*Ciprian Iorgulescu, ADRA Moldova*)

La începutul lunii septembrie, ADRA România, în parteneriat cu autoritățile locale, a demarat un proiect de reconstrucție de case pentru 26 de familii care au avut de suferit de pe urma inundațiilor de la sfârșitul lunii iulie. Acestea locuiesc în zonele afectate de ape din județele Botoșani, Suceava, Bacău și Maramureș și beneficiază, după caz, de reconstrucție (8 familii) și reconsolidare (18 familii). Fondurile pentru acest proiect provin din colecta specială pentru sinistrați, organizată

Locuitorii din Poenile de sub Munte au avut impresia că trăiesc vremea sfârșitului în noaptea de 26 iulie. Apele veneau în torente înspăimântătoare, iar oamenii fugeau îngroziți din calea prăpădului. Cinci dintre ei nu au mai avut scăpare, fiind înghițiți de furia dezlănțuită. În mod providențial, dezastrul s-a limitat la una dintre cele patru văi care străbat localitatea.

După retragerea apelor, ne-am mobilizat pentru intervenție de urgență. La locul prăpădului, am găsit oameni deznădăjduți care, printre lacrimi, întrebau retoric: „Ce se va întâmpla cu noi după această pierdere, unde vom dormi, ce vom mânca și cum vom reuși să ne construim alte locuințe?” Provizoriu, dorm la marginea unui cimitir, în anexe cu destinații pentru animale, în locuri de depozitare a fânului sau, cei care au rude în localitate, la casele acestora.

ADRA a fost o prezență binefăcătoare atât în Poenile de sub Munte, cât și în alte localități afectate de ape, fiind primul ONG care a intervenit cu bunuri de strictă necesitate în zonă. La Vișeu de Sus am ajuns la un segment de populație inaccesibil din cauza drumurilor blocate. Oamenii așteptau pâine și apă, pentru că aceste bunuri deveniseră, între timp, extrem de prețioase. Voluntarii au făcut și ei o lucrare frumoasă, încurajându-i prin rugăciune, dar și cu fapta, pe cei care se simțeau, la un moment dat, depășiți de situație. Greul însă de-abia acum începe. Urmează reconstrucția sau, după caz, reconsolidarea caselor distruse – un proiect la care s-a angajat și biserica noastră împreună cu autoritățile locale. (*Urdaș Gheorghe, ADRA Transilvania*)

de conducerea bisericii noastre în data de 9 august 2008 și din alte donații ale persoanelor fizice sau juridice. ■

Colaj realizat de Valeria Roman care este coordonatorul Departamentului Comunicare și Relații Publice, ADRA România.

O chemare sfântă

EMIL JIGĂU

In perspectiva unui an nou evanghelistic și având în vedere contextul actual, deloc încurajator, consider că este important să regăsim fundamentele chemării noastre acolo unde sunt, de fapt: în Cuvântul lui Dumnezeu. În a doua Epistolă către Timotei, apostolul Pavel transmite un mesaj edificator în acest sens: „El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii” (2 Tim. 1,9).

Declarația lui Pavel cuprinde câteva caracteristici fundamentale ale chemării:

Natura Celui care cheamă

Când vorbim despre chemare, pierdem aproape întotdeauna din vedere un aspect esențial: natura Celui care cheamă. Vorbim adesea despre chemarea mării, despre chemarea munților, despre chemarea marilor bariere de gheață, de corali... Aceste chemări sunt auzite de puțini oameni, deoarece ele sunt expresia naturii de la care vin, iar chemarea ei poate fi auzită numai de către aceia care sunt deprinși cu acea natură. Ei sunt familiarizați cu tipul acesta de chemare; o recunosc în tumultul celorlalte atracții ca o chemare distinctă.

La fel putem spune despre chemarea lui Dumnezeu. Ea este în mod esențial expresia naturii Sale, este vocea Lui: „El... ne-a dat o chemare sfântă.” Atunci când pierdem din vedere acest aspect esențial, consecințele sunt extrem de neplăcute. Fără conștiința Marelui „Eu Sunt” apar momente de descurajare. Sub presiunea obstacolelor sau a indifferenței unei lumi secularizate, din ce în ce mai puțin interesate de mesajul biblic, suntem înclinați să renunțăm. Fără conștiința iubirii Sale, putem avea sentimentul vulnerabilității, într-o lume din ce în ce mai dură. Fără conștiința sacrificiului Său suprem pentru lume, există riscul îndeplinirii unor obiective instituționale, dar nu câștigarea unor suflete pierdute pentru mântuire, pornită dintr-o ardere lăuntrică. Fără conștiința sfințeniei Sale, ne trezim transmițând un mesaj lipsit de consistență.

Natura celui care aude chemarea

„El ne-a mântuit” subliniază faptul că doar un mântuit poate auzi chemarea slujirii. Numai cel care a fost pierdut poate înțelege valoarea salvării și numai un salvat poate vorbi cu putere și bucurie despre ce înseamnă mântuire. Chemarea nu (ne) comunică nimic dacă nu avem natura Celui care ne cheamă.

Foarte puțini dintre noi aud chemarea lui Dumnezeu, deoarece nu ne găsim în locul potrivit pentru a răspunde; nu mă refer aici la o locație de natură fizică, ci la una de natură morală. În cazul lui Isaia, sufletul lui era pe recepție, astfel încât chemarea lui Dumnezeu a fost preluată de sufletul său uimit. Dumnezeu nu l-a constrâns pe Isaia. Nici nu era nevoie. El se afla în prezența lui Dumnezeu și a surprins monologul lui Dumnezeu: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” și Isaia a răspuns de bunăvoie: „Iată-mă, trimite-mă!” El a auzit chemarea, pentru că se afla în „locul” potrivit, la timpul potrivit.

De cele mai multe ori nu avem urechi decât pentru noi înșine, nu auzim nimic din ceea ce nu face parte din propriul eu. Preocupați prea mult de „jucăriile” acestei lumi, de „oglinzi și de ce să mai vinzi”, antenele spiritului nu mai sunt pe recepție. A fi adus în sfera vocii lui Dumnezeu înseamnă a fi profund transformat. Chemarea lui Dumnezeu nu este ecoul naturii mele, ci ea exprimă natura lui Dumnezeu. Este reflexia Lui pe chipul meu. Iar cei cu care vin în contact vor remarca faptul că „pielea feței” (vezi Exod 34,29-35) strălucește.

Natura chemării

Natura chemării ține de natura Celui care cheamă: „Ne-a dat o chemare sfântă.” Cel Sfânt ne încredințează o chemare sfântă. Aici avem de-a face cu un lucru foarte interesant. Calitatea acestei chemări nu are un caracter izolat, static, ci unul molipsitor, dinamic. Chemarea la slujire este ecoul identificării mele cu Dumnezeu. Chemarea Lui este în acord cu natura Sa, iar eu voi fi influențat de ea, de caracterul ei. De fapt, nici nu voi auzi niciodată chemarea Lui până ce nu

primesc această natură. De asemenea, nu voi avea niciun succes în transmiterea ei până nu voi deveni asemenea ei. Odată ce am primit natura Lui, aceasta va lucra împreună cu natura mea. Astfel, slujirea mea va fi descoperirea Fiului lui Dumnezeu în viața mea naturală, printr-o devoțiune sinceră față de El.

Chemarea nu este deci o experiență statică, ci este ceva ce te absoarbe. Ai viziunea, dar încă n-ai realizat-o. Ai înțeles ce vrea Dumnezeu să fii, dar încă nu ești. Forjarea presupune existența unui fierar iscusit care transformă un metal de bună calitate, dându-i o formă utilă. Forjarea are loc în zile banale și în modalități lipsite de strălucire; Dumnezeu Se slujește de nicovală pentru a ne da formă viziunii. Contactul meu cu natura lui Dumnezeu mă ajută să-mi dau seama de ceea ce pot face pentru Dumnezeu.

Din acest moment, misionarul nu transmite doar un mesaj, el se transmite pe sine conform noii naturi dobândite din relația cu Maestrul său. Slujirea reprezintă rezultatul a ceea ce se potrivește naturii sale, astfel încât cei din jur nu vor semna decalaje între ceea ce spune și ceea ce este cel chemat la slujire. Nu credeți că tocmai aceasta este cauza principală a insucceselor noastre de astăzi!?

„Nu după faptele noastre, ci după hotărârea Lui”

Chemarea la slujire este de factură supranaturală, providențială. Inițiativa nu ne aparține, ci este rezultatul intervenției lui Dumnezeu înăuntrul nostru. S-ar putea ca un timp destul de lung să nu ne dăm seama de chemarea Lui, dar, atunci când o vom descoperi, vom fi copleșiți de responsabilitatea de a o îndeplini.

Nu demult mă aflam la sediul Conferinței pentru rezolvarea unor probleme administrative. La un moment dat, intră sfios o soră, cerând permisiunea să bea un pahar cu apă. „Ce mai faceți sora? Cu probleme prin Arad?” „Nu chiar, suntem un grup de frați și surori din comunitatea Cuvin și ne-am propus să distribuim în mai multe localități cartea *Triumful iubirii*. „Pe canicula aceasta?” am întrebat eu. „Da, am distribuit o mare cantitate de cărți deja în multe localități de pe Valea Mureșului, iar acum dorim să continuăm în zona Aradului.” Din răspunsul sorei, mult mai amplu, am înțeles că este vorba de descoperirea unei pasiuni, a unui foc lăuntric ce nu mai putea fi reținut. Hotărârea Lui devenise hotărârea lor.

Viețile noastre de slujire sunt răspunsurile la rugăciunea pe care Duhul Sfânt o face pentru noi și la rugăciunea Domnului nostru Însuși.

„După harul... dat în Hristos Isus”

Chemarea este o favoare. Este favoarea unui Dumnezeu condescendent față de o ființă umană imperfectă. „După har” – poate că nimic nu este mai penetrant decât harul; faptul că Dumnezeu îmi oferă credit, deși nu-l merit nicio clipă; faptul că nu merit, deși îmi oferă; că mă îngăduie, acceptă, înțelege, deși eu sunt zăbavnic, de neacceptat, că îmi încredințează o misiune atât de importantă.

Marele Lui credit – harul Său – este cel care ne sfășie inimile. Nicio forță nu este mai puternică în lumea noastră decât forța harului. O forță care nu ne împinge, ci ne atrage. Din momentul în care am descoperit-o, misiunea devine o pasiune, o plăcere, o satisfacție, ceva indispensabil. ■

Emil Jigău este pastor în districtul Arad 1, Conferința Banat.

Să ne cunoaștem familia adventistă...

INDONEZIA

Republica Indonezia este un arhipelag compus din peste 17.500 de insule, așezate între Asia și Australia pe o distanță de 5.000 km de la est la vest și 2.000 km de la nord la sud. Ocupă locul patru în lume după numărul de locuitori (peste 222 de milioane) și locul unu în rândul țărilor predominant musulmane, deși în constituția țării nu se face nicio referire la islam. Așezată, după cât se pare, la îmbinarea plăcilor tectonice, țara are 150 de vulcani activi, fiind o zonă cu frecvente cutremure, ceea ce duce, uneori, la formarea de valuri uriașe (tsunami). Doar în 2004, din cauza acestui fenomen au murit, după cum probabil vă amintiți, peste 160.000 de oameni.

Portughezii au adus cei dintâi religia creștină în Indonezia, înființând un important centru catolic în Timorul de Est, iar în secolul XVI, danezii au adus luteranismul și calvinismul.

Lucrarea adventistă în Indonezia a început în anul 1900, odată cu sosirea lui R. W. Munson. Acesta fusese misionar pentru o altă confesiune în Singapore și, fiind obișnuit cu limba localnicilor, a deschis o misiune la Padang, în insula Sumatra. Unul dintre primii convertiți a fost un predicator chinez care crescuse în orfelinatul administrat de Munson în Singapore. Misionari veniți din Australia, Europa sau zonele apropiate și localnici au dus mesajul adventist în toate părțile arhipelagului. În 1926, erau deja 100 de convertiți ce proveneau dintre musulmani, iar în 1936 au primit diplomă primii trei absolvenți ai colegiului adventist din Java.

Astăzi, în Indonezia sunt peste 180.000 de membri care se închină în aproape 2.000 de biserici și grupe. Tot aici sunt trei universități, două spitale și mai multe cabinete medicale, o editură și numeroase școli locale care le predică oamenilor solia păcii și a împăcării cu Dumnezeu, într-o societate măcinată de conflicte religioase. Biserica din Indonezia, contrar tendinței generale, este mai răspândită în zonele rurale decât în cele urbane. Pastorul Jan Paulsen aprecia, într-o vizită recentă făcută aici, că lucrarea de la om la om a laicilor reprezintă secretul creșterii bisericii din această parte a lumii.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

Naomi – minunea lui Dumnezeu

CRISTINA DOBRESCU

Experiența mea cu Dumnezeu a început într-un moment critic din viața mea, când, din cauza unor probleme, eram atât de supărată, încât am decis să nu mai merg la biserică.

De câțiva ani mă rugam la Dumnezeu să-mi mai dea un copil și, dacă era posibil, o fetiță. Vestea că sunt însărcinată mi-a dat putere să depășesc acele probleme și să consider că acest copil era un dar de la Dumnezeu pe care nu-l meritam, dar pe care mi l-a dat pentru că mă iubea.

Primele probleme

Chiar de la prima ecografie, doctorii mi-au spus că am probleme cu placenta și, dacă se declanșează o hemoragie, pot să pierd copilul; așa că de la cinci luni a trebuit să nu mai lucrez și să stau cât mai mult posibil la pat. Dar, la șase luni, mi s-a spus că probabil copilul se va naște bolnav. Deși aflasem că e o fetiță, bucuria mea se stinge cu fiecare ecografie pe care o făceam la fiecare două săptămâni, când mi se spunea același lucru: copila era afectată de boala numită ventricolomegalie, ceea ce însemna că va avea sindromul Down sau va fi redusă mintal. Pe lângă ecografiile, am mai făcut rezonanță magnetică a fătului și alte investigații de ordin genetic, pentru a vedea dacă era ceva ereditar, și analize la sânge, pentru a vedea cauzele. Toate acestea le-am făcut la diferite spitale și toate dădeau același diagnostic: ventricolomegalie. Toate analizele mă stresau, așa că am decis să nu le mai fac și să-mi pun încrederea doar în Dumnezeu.

Când eram singură acasă, plângeam și-L întrebam pe Domnul de ce îmi dă un așa cadou. Îmi imaginam cum va fi viața mea în situația aceasta, apoi mă gândeam că Dumnezeu îngăduie să vină peste noi încercări pentru a ne transforma caracterele. Credeam că El poate face o minune, dar mi-era frică de faptul că rugăciunea nu-mi va fi ascultată, deoarece consideram că schimbarea caracterului era mai importantă decât sănătatea copilului. Atunci, L-am întrebat pe Dumnezeu cum m-aș putea schimba fără a avea un copil bolnav. Am început să mă cercetez, să-mi văd defectele, chiar și cele mai mici. Apoi am făcut promisiuni înaintea Domnului, am cerut putere ca să mă țin de cuvânt. L-am rugat să-mi ia frica din suflet și să-mi dea pacea Sa. Tot timpul mi-l petreceam stând în pat, citind Biblia și cărți religioase, dar cel mai mult memoram capitole din Biblie care credeam că se potrivesc situației mele.

„Ochii Tăi mă vedeau”

Am încetat să mai plâng, iar când norii negri veneau asupra mea, repetam cu putere textul din Evrei 11,1: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” Iar psalmul meu preferat era 139: „Tu mi-ai întocmit rărunchii, Tu m-ai țeșut în pântecul mamei mele. Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta. Trupul meu nu era ascuns de Tine când am fost făcut într-un loc tainic, țeșut în chip ciudat ca

în adâncimile pământului. Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite mai înainte de-a fi fost vreuna dintre ele” (vers. 13-16). I-am promis Domnului că o voi învăța pe Naomi acest psalm și că împreună vom vesti Evanghelia Sa.

Deși trebuia să stau mereu la pat, L-am rugat pe Domnul ca sâmbăta să mă întărească să pot rezista toată ziua la adunare. Când eram întrebată cum o duc cu sarcina, îmi era greu să spun adevărul și doar câtorva le-am mărturisit suferința mea. Când mă sfătuiam să stau liniștită că nu poate să fie chiar așa, le răspundeam: „Eu cred că medicii au dreptate, ei nu au niciun interes să mintă sau să exagereze, dar mai cred în minunea lui Dumnezeu.”

„Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11,1).

Le-am rugat pe mama și pe sora mea să se roage și să postească pentru mine. Într-un Sabat, Domnul mi-a dat următoarea făgăduință: „El dă o casă celei ce era stearpă, face din ea o mamă veselă în mijlocul copiilor ei. Lăudați pe Domnul.” Inima mea a tresărit de bucurie: „stearpă”, pentru că îmi doream de mult încă un copil și nu venea; „o mamă veselă”, pentru că eram foarte supărată; „în mijlocul copiilor ei”, pentru că aveam un singur copil și îl așteptam pe al doilea; „lăudați pe Domnul”, pentru că nu puteam să nu-L laud pentru ajutorul Său.

Din cauza plăcentei previa, medicii au decis să-mi facă cezariană la opt luni și două zile. Am întâlnit în spital două persoane care au născut prin cezariană și mi-au spus că e foarte important să merg la operație liniștită. Dar cum puteam fi liniștită știind că putea fi

bolnav copilul? Și Dumnezeu a lucrat. Cu trei zile înainte de operație, Domnul mi-a dat un vis: Se făcea că mergeam pe un platou mare, iar spre mine venea verișoara mea, Tereza. M-a apucat de mână și am mers împreună, vorbind bucurioase. M-am trezit și o voce mi-a spus: „Vei avea aceeași experiență ca verișoara ta.” Precizez că pe verișoara mea, când a fost însărcinată, medicii au avertizat-o că fetița se va naște bolnavă, cu sindrom Down sau redusă mintal. S-au rugat Domnului, iar copila s-a născut sănătoasă. După acest vis, plângând de bucurie, I-am mulțumit lui Dumnezeu anticipat.

Și medicii se minunau

Cu o zi înainte de operație, am făcut ultima ecografie și mare mi-a fost bucuria când m-au asigurat că totul este bine. Următoarea zi am mers la operație liniștită, și pacea lui Isus îmi umplea inima. În timpul operației, am auzit-o pe Naomi plângând, mi-au arătat-o, am pupat-o și apoi au dus-o la incubator. Voiam să plâng de bucurie, dar m-am abținut pentru că aveam nevoie să fiu liniștită. Încă eram pe masa de operație și anestezia dădea efecte negative. După operație, m-au dus într-un salon și m-au lăsat singură. Soțul meu a făcut tot posibilul să vină să fie alături de mine, dar n-a reușit. Probabil că atunci am gustat un pic din ceea ce a simțit Isus pe cruce, părăsit de toți. Eram singură, și totuși Cerul era cu mine. Până a venit soțul meu, am stat de vorbă cu Dumnezeu, mulțumindu-I pentru ajutorul Său. Naomi s-a născut pe 2 octombrie 2007, „viva e vivente”. La câteva zile, i-au făcut ecografie la cap. Erau prezenți trei medici și se minunau că nu era nicio urmă de boală. Atunci, le-am explicat că minunea lui Dumnezeu a fost acolo.

„Tu mi-ai întocmit rărunchii, Tu m-ai țesut în pânțelele mamei mele. Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta. Trupul meu nu era ascuns de Tine când am fost făcut într-un loc tainic, țesut în chip ciudat ca în adâncimile pământului. Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite mai înainte de-a fi fost vreuna dintre ele.”

Unii m-au sfătuit să-i dau în judecată pe doctori și să le cer daune pentru stresul pe care ni l-au produs, dar eu cred că nu au greșit cu nimic. Și-au făcut datoria, iar rezultatele analizelor erau o dovadă că boală exista. Dumnezeu a schimbat răul în bine și bucuria mea e cu mult mai mare decât dacă nu aș fi avut aceste probleme. Iar darul pe care mi l-a dat El îl prețuiesc cu atât mai mult.

Acum Îl laud și Îl măresc pe Dumnezeu pentru că toate lucrările Lui sunt minunate. Căci nu numai că mi-a dat o fetiță, dar mi-a dat-o și vioaie, și inteligentă, și frumoasă și, mai presus de toate, sănătoasă. Iar ochii ei albaștri îmi amintesc de cerul lui Dumnezeu.

Îi rog pe cititori să apeleze la Dumnezeu ori de câte ori au probleme, și nu numai atunci. El poate face imposibilul, folosindu-se de noi pentru ca minunile Sale să fie văzute și Numele Lui să fie slăvit. Să dăm la o parte tot ce ne desparte de El, să-L punem pe El pe primul loc în viața noastră, să-L vestim cu putere, și El nu ne va părăsi și nu ne va lăsa singuri. Să fim dispuși să-L servim, chiar și atunci când nu ne răspunde așa cum vrem noi, ci cum este mai bine pentru noi, pentru că El are în vedere binele nostru veșnic. ■

Experiență relatată de Cristina Dobrescu. Naomi este fetița ei.

STIMAȚI CITITORI,

vă încurajăm să ne împărtășiți sugestiile și reacțiile dumneavoastră la articolele publicate, precum și preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le considerați importante.

De asemenea, primim cu plăcere experiențe personale cu Dumnezeu, articole nesolicitate, informații și inițiative din viața comunităților.

Toate acestea le puteți trimite pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București;
e-mail: curierul@adventist.ro

Alimentația vegetariană

– beneficii și riscuri –

CEZAR-MARIUS GROSAR

De peste 15 ani în lumea medicală, conceptul de „medicină bazată pe dovezi” caută să ofere o siguranță (cel puțin evidențiată statistic) asupra beneficiilor și riscurilor aduse de tratamentele prescrise. Aceste dovezi sunt clasificate pe mai multe categorii, în funcție de numărul și amploarea studiilor științifice efectuate pentru tratamentul respectiv. Este încurajată respectarea unor protocoale terapeutice dovedite ca fiind eficiente, în defavoarea „fleurului” sau experienței medicului ce recomandă un anumit tratament. Medicii pot lua astfel o decizie rațională, în concordanță cu recomandările actuale, obținându-se și o uniformizare (globalizare) a actului medical la nivel internațional, accentul nefiind pus pe „greutatea” unei anumite școli medicale (franceză, românească etc.), ci pe „greutatea” dovezilor. Aceasta a fost și direcția conturată în cadrul Primului Simpozion de Nutriție Vegetariană din România, un eveniment de înaltă ținută academică, creditat în cadrul programului de Educație Medicală Continuă.

Din partea Universității Loma Linda, California, SUA, au fost prezenți dr. Gary Fraser, dr. Ella Haddad și dr. Patricia Johnston.

Dr. Gary Fraser, profesor universitar de epidemiologie și biostatistică, a fost cel care a deschis seria celor 18 prezentări și ateliere, prin tema: *Dietele vegetariene: definiție și scurtă trecere în revistă a studiilor despre vegetarieni*. La cei 100.000 de adventiști aflați în studiu, s-a observat diversitatea regimurilor alimentare adoptate: de la nevegetarieni (aprox. 43,7%) până la cei cu o dietă de tip vegan (4,3%). Celelalte trei prezentări au avut ca punct de plecare *Studiul longitudinal asupra vegetarienilor din California*, efectuat pe un lot de 34.000 de vegetarieni și nevegetarieni, concentrându-se asupra diferențelor observate în frecvența *bolilor cardiovasculare, obezității, hipertensiunii arteriale, diabetului zaharat și a bolilor canceroase*. S-a discutat despre efectele sanogene ale consumului de pește, ce are efecte maxime la doze foarte mici. Vegetarianismul, consumul de nuci, activitatea fizică, abținerea de la fumat, greutatea corporală medie, fiecare contribuie cu 2-3 ani la creșterea speranței de viață. Consumul de lapte de soia, precum și un aport crescut de roșii au fost asociate cu o scădere a ratei cancerului de prostată. Consumul mai mare de carne a fost asociat cu o rată mai mare a cancerului de colon, de vezică și a cancerului ovarian.

Un alt oaspete special a fost dr. Patricia Johnston, profesor emerit, care a prezentat trei teme intens dezbătute

ce vizează *Nutriția în sarcină: efecte pe termen lung; Vitamina B12 în perioada de sarcină și alăptare și urmărirea creșterii și dezvoltării copiilor vegetarieni*. S-a pus un accent deosebit pe efectele multigeneraționale ale alimentației gravidei, precum și pe posibilul impact asupra bolilor cronice ale adultului. Greutatea mică la naștere este asociată în mod constant cu riscul crescut de rezistență la insulină, cu sindromul metabolic, cu diabetul zaharat de tip 2 și cu bolile cardiovasculare. Cel mai nefavorabil tipar de creștere pare să fie greutatea mică la naștere urmată și în prima copilărie de o creștere rapidă a greutății corporale. Studiile pe eleve din școlile adventiste au arătat un debut întârziat al creșterii puberale, dar fetele au atins înălțimi finale similare cu cele ale colegelor omnivore. A fost tras un semnal de alarmă în privința unor diete strict vegetariene ce pot fi prea voluminoase pentru copiii mici, având un aport energetic scăzut, ce face dificilă obținerea cantității necesare de zinc sau fier și care ar trebui îmbogățite cu nutriții problemă.

Dr. Ella Haddad, conferențiar universitar de nutriție, a prezentat tema: *Nutriția și ingineria genetică*, unde am aflat despre tehnologiile actuale și cele în curs de dezvoltare pentru îmbunătățirea calității și aspectului alimentelor. Au fost expuse avantajele deosebite în combaterea foametei globale, necesitatea unei cantități reduse de pesticide pentru culturi, dar și faptul că această tehnică ultraperformantă nu este accesibilă țărilor ce ar avea cel mai mult de câștigat (cele în curs de dezvoltare). Tangențial s-a amintit politica europeană de interzicere a alimentelor modificate genetic, însă rezultatele pozitive obținute în peste 30 de ani de utilizare în America par să infirme aceste temeri. Atelierul cu privire la *Strategii de schimbare a dietei* a fost util pentru a înțelege pașii schimbării și care sunt aspectele asupra cărora un educator pentru sănătate ar trebui să insiste. La atelierul *Adecvarea nutrițională a diverselor tipuri de dietă vegetariană*, am aflat despre beneficiile și eventualele neajunsuri ale unei diete strict vegetariene (alimentele vegetale sunt lipsite de vitamina B12, vitamina D și vitamina A preformate, de acizi grași cu lanț lung omega-3, eventual calciu, iod, fier, zinc) precum și despre planificarea unor diete vegetariene care să țină cont de tiparele alimentare ale unui individ, de disponibilitatea hranei și de mediul socio-cultural. Adulții vegani ar trebui să își asigure un aport adecvat de proteine și lipide, calciu, zinc, vitamina B12 și să se expună moderat la soare sau să consume suplimente alimentare cu adaos de vitamina D. De asemenea, au fost expuse câteva cazuri reprezentative de consecințe tragice suportate de unii

Primul Simpozion de Nutriție Vegetariană

10-13 august 2008 – Campusul Universitar Cernica

Participanți: Peste 180 de participanți înscriși (60 de medici, 50 de asistenți medicali)

copii cu mame strict vegetariene și s-a accentuat atenția cu care ar trebui compus meniul femeilor gravide.

Din partea Universității Andrews, Michigan, SUA, dr. Winston Craig, profesor de nutriție, a prezentat noțiunile de bază despre *Substanțele fitochimice – factori protectori, verdețuri și condimente pentru sănătate, grăsimi bune și grăsimi rele – implicațiile acizilor grași omega-3 și a altor grăsimi în bolile cardiovasculare*. Astfel, am reținut că alimentele consumate ca atare aduc întreaga gamă de substanțe fitochimice în organismul uman, și nu substanțele izolate (uscate, deshidratate) din suplimentele alimentare.

Prof. dr. Radu Negoescu, membru de onoare al Academiei de Științe Medicale din București, a prezentat un studiu populațional efectuat în orașul Pucioasa, încercând să surprindă relația dintre *Deprinderile alimentare și activitatea fizică* pentru o localitate tipică din România.

Un alt studiu interesant a fost cel condus de dr. Nicolae Dan – *Studiu clinic despre eficiența programului lifestyle de la Centrul de Sănătate Herghelia* – în care s-au ales voluntari pentru un sejur la Herghelia și s-au comparat modificările parametrilor biologici ale acestora cu ale colegilor ce au constituit grupul-martor.

Dr. Szentágotai T. Loránt a prezentat un concept inovator ce tinde să-l înlocuiască pe cel de sindrom metabolic, și anume *Riscul cardiometabolic*, analizând comparativ două loturi de persoane vegetariene și nevegetariene.

Dr. Valentin Nădășan a condus un studiu online pe baza unui chestionar pentru a avea *O evaluare a percepției populației din România asupra proprietăților preventive și curative ale alimentației, în general, și a alimentației vegetariene, în special*. Studiul a stârnit dezbateri aprinse, constituind un semnal de alarmă asupra unui procent din ce în ce mai mare din

populație ce refuză tratamentul convențional în favoarea unei cure alimentare.

Dr. Otto Szöcs ne-a provocat să vedem că există *Vegetarianism științific și neștiințific*, accentuând importanța folosirii corecte a doi termeni: regim vegetarian echilibrat sau dezechilibrat.

Sesiunea de postere a cuprins două lucrări, cea a dr. Szentágotai T. Loránt: *Influența dietei vegetariene asupra greutății corporale* și a dr. Faluvégi István, *Implicațiile dietei vegetariene în tratamentul depresiei*.

Invitații din SUA au apreciat interesul participanților, observat prin numărul foarte mare de întrebări: Dacă ar trebui folosit un singur cuvânt pentru a descrie seminarele și prezentările acela ar fi ONESTITATE, remarcată și de vizitatorii neadvențiști prezenți.

Evenimentul științific a fost urmat de cel al sărbătoririi unui Sabat împreună, printre invitații speciali numărându-se dr. Virriato Ferreira, responsabil cu departamentul Sănătate la Diviziunea Euro-Africa, și dr. Emil Rădulescu, autorul a multiple cărți și emisiuni radiofonice prin care informațiile științifice sunt accesibile publicului.

Rezumând, pot spune că acest eveniment a fost o reușită, fiind un reper pentru următoarele manifestări de acest gen, prin accentul pus pe dovezi, calitatea informațiilor științifice, condițiile de cazare și masă, organizarea bine pusă la punct, precum și plăcutele momente muzical-artistice și spirituale presărate în cadrul programului. ■

Cezar-Marius Grosar, medic masterand.

MISIUNEA FEMEII, MISIUNEA A SPERANȚEI

În anul 2008, programele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea se desfășoară sub motto-ul „Misiunea speranței”. Deși mulți cred că trăim într-o lume fără speranță, copiii lui Dumnezeu consideră că experimentarea și transmiterea valorilor biblice pot să risipească negura vremii și să ofere perspectiva veșniciei. Dumnezeu îl cheamă pe fiecare membru al familiei Sale să transmită mesajul speranței „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (Apoc. 14,6). În acest sens, femeile adventiste se întâlnesc pentru rugăciune și părtășie, fac planuri și colaborează pentru realizarea lor, aducându-I slavă lui Dumnezeu prin tot ce întreprind.

Prezența lui Heather-Dawn Small, directorul Departamentului Misiunea Femeii de la Conferința Generală, și a lui Christiane Vertallier, directorul Departamentului de la Diviziunea Euro-Africa, a contribuit la angajarea femeilor în „călătoria speranței” prin programele „Misiunea Femeii în lume” (comunitatea Labirint), „Femeilor, descoperiți-vă valoarea” (biserica din Bacău); „Misiunea Femeii, Misiunea speranței” (Convenția liderilor departamentului, Stupini, 5-7 septembrie 2008). Prin mesajul biblic și informațiile prezentate de cele două invitate, prin mesajul președintelui Uniunii Române, fr. Teodor Huțanu, prin rapoartele conferințelor și tot ce s-a petrecut în aceste ocazii, femeile au fost echipate și motivate pentru slujire.

„Parcă s-a coborât cerul pe pământ!” mărturisea una dintre participantele la Convenția de la Stupini. Iar în urma întâlnirii din Labirint, o doamnă a exclamat: „În ce popor minunat m-a chemat Dumnezeu să intru!” O săptămână mai târziu, în cadrul unei întâlniri a femeilor din București, ea s-a hotărât să transmită speranța nu doar prin cuvinte, dar și prin ceea ce știe să facă cel mai bine, ca inițiator și coordonator al proiectului „Exercițiu fizic în slujba sănătății”.

Dumnezeu să ne ajute să punem în slujba Sa abilitățile și darurile primite, pentru ca semenii noștri să afle că există soluții pentru dificultățile cu care se confruntă și, mai presus de acestea, că putem să fim mântuiți prin Domnul nostru Isus

Hristos. „Dumnezeu nădejzii să ne umple de toată bucuria și pacea, pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fim tari în nădejde!” (Rom. 15,13)

(Silvia Dima / Departamentul Misiunea femeii)

HIROTONIRE DE PASTORI LA CONSTANȚA

Biserica Speranța – Constanța a fost gazda unui eveniment cu profunde implicații duhovnicești. Un astfel de eveniment nu a mai avut loc de peste 18 ani în județul Constanța. De aceea, numărul persoanelor prezente pentru a fi martore la un serviciu divin de hirotonire de pastori a fost foarte mare. Delegați din partea conducerii Bisericii Adventiste, rude, prieteni și persoane din districtele deservite au făcut ca biserica să devină neîncăpătoare. Sâmbătă, 13 septembrie 2008, va rămâne o dată importantă în activitatea de slujire a pastorilor Adrian Zaharia, din districtul Mangalia, și Robert Georgescu, din districtul Constanța – Viile Noi. Pentru serviciul divin de hirotonire, din partea Uniunii au venit Teodor Huțanu – președinte, și Ioan Câmpian Tătar – trezorerier, iar din partea Conferinței Muntenia au venit Teofil Petre – președinte, și George Pirlitu – secretar. Aceștia au condus programul alături de pastorii hirotoniți: Gabriel Kadar, Roland Paraschiv și Tiberiu Georgescu.

Trezorerierul Uniunii Române a pregătit inimile celor prezenți prin Cuvântul inspirat al Sfințelor Scripturi, vorbind despre viteazul David, care a câștigat bătălii spirituale și lupte pe câmpuri de bătaie prin chemarea specială a lui Dumnezeu. De aceea, „David” a devenit numele propriu uman cel mai des întâlnit în Biblie. A urmat rugăciunea de hirotonire cu punerea mâinilor, rostită de președintele Uniunii Române, iar președintele Conferinței Muntenia a rostit cuvântul de trimitere în slujire pastorală. Serviciul divin de hirotonire s-a încheiat prin cuvântul de bun venit în rândul pastorilor hirotoniți adresat de secretarul Conferinței Muntenia, iar soția acestuia – Doina Pirlitu – a rostit cuvântul de bun venit adresat soțiilor celor doi pastori proaspăt hirotoniți. (...)

(Roland Paraschiv / Conferința Muntenia)

COMUNICAREA INTERCONFESIONALĂ ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Nicolae Văcăroiu și Bogdan Olteanu, au deschis lucrările simpozionului internațional „Comunicarea Interconfesională în Uniunea Europeană”, care s-a desfășurat în data de 10 și 11 septembrie 2008, la Palatul Parlamentului.

„Apreciem faptul că simpozionul a fost precedat de lucrările celei de a IX-a Conferințe a experților *International Religious Liberty Association*, care au ales ca loc al dezbaterii Bucureștiul, ceea ce reprezintă o recunoaștere a evoluțiilor pe care România le-a făcut în domeniul drepturilor omului și în special a libertății religioase”, a spus domnul Nicolae Văcăroiu. De asemenea, după ce a evocat proiectele realizate de-a lungul timpului de Asociația Conștiință și Libertate, acesta a adăugat: „Găzduirea actualului simpozion în Palatul Parlamentului este o dovadă a aprecierii de care acesta se bucură până la cele mai înalte niveluri în România.” În intervenția sa, domnul Bogdan

Olteanu a amintit de perioade nu foarte îndepărtate din istoria României, dorind în același timp, să salute această inițiativă „care promovează dialogul între culte și autorități, lucru de care, privind spre trecutul nostru, cu siguranță avem nevoie. Într-un trecut destul de tumultuos, confesiunile mai mult s-au confruntat decât să poarte un dialog. De-a lungul timpului, cei mai puternici au încercat să-i oprime pe cei mai slabi. Chiar și familia mea nu este decât un nefericit exemplu din care poți învăța cât de dificil este dialogul interconfesional, cât de dificil este dialogul intercultural, iar diferențele de etnie accentuează diferențele religioase. Încercăm să ne deschidem mințile și sufletele către dialogul interconfesional, către o deschidere față de religie, indiferent de opțiunile personale”, a spus Bogdan Olteanu. De asemenea, acesta a precizat faptul că statul este dator să-și trateze în mod corect cetățenii, să le respecte obiceiurile și să le sprijine libertatea, mai ales libertatea conștiinței, care contribuie la consolidarea comunității.

Dorind să imprime un spirit potrivit simpozionului, reprezentantul bisericii ortodoxe Nifon Mihăiță, arhiepiscop și

EXPERTII INTERNACIONALI RELIGIOUS LIBERTY ASSOCIATION RECOMANDĂ RESPINGEREA LEGILOR DE DEFĂIMARE A RELIGIILOR

Desfășurată la Palatul Parlamentului din București, între 8 și 10 septembrie 2008, a IX-a Conferință a experților grupului internațional pentru libertatea religioasă – format din academicieni, practicieni și alți experți internaționali în domeniul drepturilor omului și al religiei – a avut ca subiect al dezbaterilor problema spinoasă a discursului marcat de ură și „defăimarea religiilor”.

În deschiderea conferinței, John Graz, secretarul general al International Religious Liberty Association (Asociația Internațională pentru Libertate Religioasă, IRLA) a spus că „în ultimii ani, problemele cu privire la discursul marcat de ură și defăimarea religiilor au fost una dintre principalele preocupări ale persoanelor din sfera drepturilor omului, iar IRLA încearcă să evalueze propunerile pentru a ajunge la noi măsuri internaționale. Indivizi și grupuri religioase din întreaga lume sunt frecvent subiectul acuzațiilor și insultelor, iar discursul marcat de ură a precedat frecvent atacuri violente și acțiuni de intimidare. John Graz, care este și director al Departamentului de Relații Publice și Libertate Religioasă al Bisericii Adventiste, a întrebat: „Care va fi costul real al libertății de exprimare, dacă se vor îndeplini astfel de obiective?”

În timpul ultimei sesiuni, grupul de experți a concluzionat „că nu ar trebui votată o legislație specifică, dar discursul marcat de ură ar trebui limitat, potrivit legii existente privind drepturile omului.” Unul dintre aspectele abordate de experți este lipsa unei definiții universal acceptabile a defăimării religiilor. Experții și-au exprimat preocuparea cu privire la faptul că orice definiție ar fi vagă și susceptibilă la interpretări, în special cele bazate pe sensibilitatea ascultătorilor. Fără niște criterii clare cu privire la ceea ce constituie defăimarea, standardele propuse vor fi aplicate arbitrar și inechitabil și le vor face rău celor pe care trebuie să îi protejeze, spun ei.

Referindu-se la discursul marcat de ură și defăimarea religiilor, ca fiind o „problemă de mare importanță”, profesorul Rosa Maria Martinez de Codes, de la Universitatea

Complutense din Madrid, a spus că în Europa „trebuie să construim poduri între diferitele confesiuni religioase, luând în considerație faptul că aici trăiesc aproximativ 12-13 milioane de adepți ai islamului. Discursul marcat de ură ar trebui eliminat din vocabularul, educația și atitudinile noastre, iar aceasta înseamnă îmbunătățirea politicilor publice care stau la baza regulamentelor școlilor – publice și private –, pentru a duce la o mai bună înțelegere și respect pentru ceilalți”. Profesorul David Little, de la Harvard Divinity School, a avertizat împotriva tăcerii față de propunerea înaintată Națiunilor Unite de către Organizația Conferinței Islamice și câteva dintre rapoartele Națiunilor Unite care au ca scop restricționarea defăimării religiilor. (...)

După conferință, participanților IRLA li s-au alăturat domnii Nicolae Văcăroiu, președintele Senatului, și Bogdan Olteanu, președintele Camerei Deputaților, precum și alți lideri guvernamentali și academicieni în cadrul unui simpozion despre „Comunicarea interconfesională în Uniunea Europeană”. (*Rajmund Dabrowski / ANN*)

E TIMPUL PENTRU SECERIȘ

Începând de vineri, 12 septembrie, s-a desfășurat la Sala Sporturilor din Dej „Festivalul Evanghelistului”, eveniment prin care comitetul Conferinței Transilvania de Nord și-a propus să motiveze implicarea în lucrare misionară personală a tuturor celor prezenți.

Animați de mottoul: „E timpul pentru seceriș”, un număr de peste 1.300 de participanți și delegați au primit informații și au fost motivați prin seminare, predici și experiențe din lucrarea personală. Atât programul, cât și materialele oferite au constituit invitații foarte concrete la implicarea în lucrarea misionară. Oaspeții speciali au fost Mario Brito – directorul Departamentului Școala de Sabat / Lucrare personală din cadrul Diviziunii Euro-Africa, și George Uba – director al aceleiași Departament al Uniunii Române.

În încheiere, a avut loc un moment special de consacrare, audiența încredințându-se în mâinile lui Dumnezeu pentru un „seceriș bogat” și pentru o călăuzire inspirată în lucrarea Domnului. (*Beniamin Anca / Conferința Transilvania de Nord*)

Ș T I R I

mitropolit al Târgoviștei, a spus: „Dialogul interconfesional nu înseamnă renunțarea la identitatea ta, ci, din contră, afirmarea ta în raport cu valoarea celuilalt într-un spirit de străduință de a vedea valoarea din celălalt. Numai așa te poți îmbogăți tu însuși: dacă vezi ceea ce este de valoare și în celălalt!”

„Am reușit să aducem la masa discuțiilor lideri religioși aflați aparent în conflict și am observat o dorință fermă de a crește calitatea dialogului interconfesional. Cei peste 100 de reprezentanți ai diferitelor confesiuni au arătat că îl pot înțelege pe celălalt mai bine nu doar la nivel de lideri, dar și la nivel de credincioși laici”, a declarat domnul Viorel Dima, președintele Asociației Conștiință și Libertate. La eveniment au mai fost prezenți și au adresat, de asemenea, un mesaj tuturor participanților reprezentantul bisericii catolice Francisco Javier Lozano Sebastian, nunțiu apostolic în România; Teodor Huțanu, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea; prof. univ. dr. Otniel Bunaciu, președintele Bisericii Baptiste; Rabinul Shlomo Sorin Rossen, aparținând Cultului Mozaic; prof. univ. dr. Irina

Moroianu Zlătescu, directorul Institutului Român pentru Drepturile Omului, precum și domnul Ștefan Ioniță, director în Ministerul Culturii și Cultelor. (*Aurelian Horja*)

HIROTONIRE LA BUZĂU – FILADELFA

Sâmbătă, 20 septembrie, în Biserica Adventistă Filadelfia din Buzău a avut loc serviciul divin de hirotonire a patru pastori din Conferința Muntenia: Mădălin Avrănescu, Liviu Bădescu, Danubian Modoran și Beniamin Stan. A fost pentru prima dată când în biserica Filadelfia a avut loc o astfel de ceremonie. La acest eveniment special, Diviziunea Euro-Africa a fost prezentă prin Gabriel Maurer – secretarul Diviziunii. Din partea Uniunii Române au participat pastorii Teodor Huțanu și Ioan Câmpian-Tătar, iar din partea Conferinței Muntenia pastorii Teofil Petre și Lucian Floricel. Evenimentul a fost marcat de prezența multor credincioși din districtele celor patru pastori și de participarea colegilor lor de generație. (*Lucian Floricel / AARC Muntenia*)

Cheia

Într-o zi de vară târzie, Luisa, o fetiță frumoasă, cu ochii mari, în care poți citi cu ușurință mult prea multă inteligență pentru un copil de nici 5 anișori, se juca pe lângă mama și bunica, în timp ce acestea își făceau treburile prin grădina cu zarzavaturi. Se juca singură pentru că nu avea altceva de făcut – nu avea cu cine să vorbească sau să se joace, iar tata, ca de obicei, era plecat la lucru. Dar nu era supărată, căci găsea repede cu ce să-și umple timpul. Acum se tot gândea ce surpriză să le mai facă celor din familie, cum să-i facă să nu mai fie obosiți și necăjiți după o zi obositoare de muncă și stres. Cu o seară înainte, o rugase pe bunica să scrie două scrisori – știa și Luisa să scrie, dar până găsea literele potrivite, își pierdea ideile, așa că se gândise la o metodă mai simplă. Prima scrisoare îi era adresată mamei: „Iubita mea mami, tu ești raza mea de soare, ești lucrul cel mai frumos din viața mea. Când zâmbești tu, răsare soarele, iar când tu ești supărată, mă întristez și eu...” Pe același ton a fost și cea adresată tatălui, i-a spus cât de mult îl iubește și ce înseamnă el pentru ea. Când a rugat-o să scrie și cea de-a treia scrisoare, bunica nu mai vedea din cauza lacrimilor – era pentru ea. Era de-a dreptul emoționată. Cum putea vedea copilul acesta numai lucrurile frumoase?! Era uimită cum poate încăpea atâta iubire, sinceritate și inteligență într-un copilăș!

Acum, Luisa se străduia să găsească o modalitate de a le ajuta pe mama și pe bunica. Și-ar fi dorit foarte mult ca ele să muncească mai puțin și să petreacă mai mult timp cu ea. Așa că se gândi că ar putea să le ofere o mână de ajutor, mai ales că auzise că mama trebuia să plece cu mașina în oraș – avea treburi urgente de rezolvat. Da, asta era, numai că mama nu a fost de aceeași părere:

– Luisa, vezi-ți de jucăriile tale! Nu vezi că nu mai gălesc cheia de la mașină? Trebuie să o caut.

Mama și bunica erau într-o căutare încordată.

– Unde să fie cheia?! Acum o oră era în buzarul meu. Sigur a căzut pe undeva, dar unde? Trebuie să o găsească acum, altfel nu mai ajung la timp în oraș! Ce mă fac! se plângea mama. Luisa, ai văzut cumva cheia mașinii?

– Nu, mami, nu am văzut-o. Îmi pare rău.

Pe unde puteau să o caute?! Pământul era ud. Există o șansă foarte, foarte mică să o găsească. Mama se prăbuși pe o bancă din apropiere, cu capul între mâini, fără nicio speranță.

– Mami, eu cred că ar trebui să ne rugăm la Domnul Isus. Sunt foarte sigură că El știe unde este cheia noastră, spuse Luisa, în inocența ei de copil.

Mama nici nu auzi propunerea fetiței. Mîntea ei era ocupată să afle când văzuse cheia pentru ultima dată și unde ar fi putut să o scape. Bunica însă, deși îi era teamă de ceea ce va simți Luisa în lipsa unui răspuns direct la rugăciune, îi zise:

– Da, Luisa, cred că este o idee bună. Ce-ar fi să te rogi tu? Dar să știi că răspunsul la rugăciunile noastre nu este întotdeauna cel pe care îl așteptăm noi...

– Doamne Isuse, sunt sigură că Tu știi unde este cheia noastră. Ajută-ne să o găsim, ca mami să nu mai fie atât de supărată și să poată pleca la timp în oraș! Îți mulțumesc. Amin!

Încrezătoare, se ridică de pe genunchi și merse în mijlocul grădinii.

– Mami, Domnul Isus îmi spune că, dacă voi căuta aici, în pământ, voi găsi cheia. Și, să știi, că... și năsul meu îmi spune la fel. Ajută-mă, te rog.

– Luisa, nu este momentul acum. Te rog să mă lași să mă gândesc. Sunt foarte supărată că nu voi putea ajunge în oraș. Pleacă, acum, de te joacă.

– Buni, eu cred că Domnul Isus mi-a ascultat rugăciunea și mi-a spus că aici trebuie să caut cheia. Mă ajuți tu?

Gândindu-se la ce ar fi însemnat un refuz pentru acea inimioară firavă, și totuși plină de încredere a fetiței, bunica începu să caute prin pământul ud. Îndepărtă primul strat, apoi un altul și, deodată, simți ceva mai rece decât pământul pe care îl dăduse la o parte. Spre surprinderea ei, aceea era cheia îndelung căutată. Ce bucurie pe fetiță!

– V-am spus că trebuie să aveți încredere în Domnul Isus. Știam că El o să-mi asculte rugăciunea. Niciodată nu m-a mințit. Și nici... năsul meu.

Pe cât de mare era bucuria Luisei, pe atât de mare era și părerea de rău a mamei și bunicii că nu avuseseră și ele aceeași încredere.

Fără prea mult efort, fetița reușise să o facă pe mami să nu mai fie supărată. Acum, Luisa era fericită. Domnul Isus îi răspunsese încă o dată la rugăciune. ■

Martori *martiri*

TEODOR HUȚANU

Vă mai amintiți ce program ați avut în ziua de 27 august 2008? În această zi, în India, extremiștii hinduși au decapitat un pastor adventist. Fratele Samuel Naik, pastor în Orissa, a fost ucis împreună cu mama sa, plus cel puțin alți 27 adventiști. Școli, biserici, orfelinate, locuințe, precum și alte facilități creștine au fost total distruse sau vandalizate. Valul violențelor anticreștine a făcut multe alte victime și pagube, nu este pentru prima dată și nici pentru ultima, în ciuda promisiunilor autorităților. În 1999, de exemplu, un misionar a fost ucis împreună cu cei doi fii ai săi, în aceeași zonă. Știrile de ultimă oră dinspre Orissa ne spun că mii de creștini au fugit să-și scape viața, ascunzându-se în păduri.

Deși am putea fi uimiți că așa ceva se întâmplă în secolul XXI, avem însă mărturia capitolului 11 din Evrei, care sună uimitor de asemănător: „Alții au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul, chinuți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigonți, munciți – ei, de care lumea nu era vrednică – au rătăcit prin pustii, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului” (Evrei 11,36-38).

A te numi creștin în Orissa (sud-vestul Indiei) este un risc major, pe care unii și-l asumă cu toată ființa. A te numi creștin în lumea noastră creștinată este un avantaj. Așa se schimbă lucrurile, în funcție de loc și timp. Când zeii Romei stăpâneau lumea, a fi creștin era o îndeletnicire ilicită, iar unul ca Nero aplica sentința bine știută: focul sau colții fiarelor. Când Constantin cel Mare a legalizat creștinismul, a apărut riscul ca aceia care ieri au fost persecutați să devină la rândul lor persecutori. Dogme, ierarhii, lupte pentru putere, tradiții și alte ademeniri lumești au redesenat imaginea creștinului într-un chip de nerecunoscut.

Poate pare nefiresc a căuta să-ți trăiești riscant creștinismul. Nu este vorba de masochism. Orice creștin știe că „martor” este rudă de sânge – cel puțin ca etimologie – cu „martir”. „De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigonți” (2 Tim. 3,12). A da mereu mărturie este în același timp un imperativ de a nu ne potrive „chipului veacului acestuia” (Rom. 12,2). A căuta mai întâi Împărăția cerurilor și nu pofta lumii, a crede în Creator și nu în Darwin, a te bucura de făgăduințele Evangheliei și nu de cazinourile păcatului, să cauta salvarea altora și nu satisfaceri egocentrice înseamnă a deosebi „bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Rom. 12,2).

Îndrăznim să transformăm creștinismul nostru într-o mărturie permanentă? Când ne gândim la destinațiile zilnice înscrise în programul nostru, includem și credința noastră

printre articolele indispensabile? Iată ce spune un dicton: „Informează-te înainte de a pleca!” Evident, riscurile se cer asumate. Însă riscul ascultării de Dumnezeu se îmbrățișează altfel. Așa cum a făcut Avraam: „... A ascultat și a plecat fără să știe unde se duce” (Evrei 11,8).

Credința trăită ca mărturie este un drum necunoscut. Fiecare colportor, evanghelist sau orice alt misionar știe lucrul acesta. Ne rugăm, ne pregătim, credem și acționăm, însă nu știm ce va răsări din aruncarea seminței. Nici nu trebuie să știm. Semănătorul știe un singur lucru: să semene. Dumnezeu este Cel care face să crească. Dumnezeu este Cel care-l ține în mână pe misionar, chiar dacă i se taie capul, ca lui Ioan Botezătorul sau ca lui Samuel Naik. Ce-I voi răspunde eu dreptului Judecător, eu – martorul Său – care am libertate și posibilități, care sunt inundat necurmat de har peste har?

Anul misionar 2008-2009 a pornit sub imperativul: „Călând pe urmele Lui.” Cantonamentele pastorale au inspirat oxigenul misiunii cu credința că întreg trupul bisericii va fi înviorat. Să nu ne așteptăm la sărbători pline de extaz. Urma pașilor Domnului Isus duce la cruce. Acolo îi atrage Mântuitorul pe toți oamenii (Ioan 12,32). Acceptarea răstignirii înseamnă să luăm în serios chemarea de a fi martori.

Uitându-ne cu atenție la violențele anticreștine din India, putem să ne dăm încă o dată seama cât de inflamabilă este lumea din jurul nostru. Apocalipsa ne spune că, într-o zi, focul se va aprinde foarte aproape de mine și de tine. Singura noastră scăpare este să-i dăm noi foc lumii, astăzi, acceptând să devenim epistole vii, văzute și citite de toți.

Calculăm riscurile? Ne îngrijorează necunoscutul? Iată un detaliu, nu lipsit de importanță: extremiștii hinduși, în dezlănțuirea furiei, au turnat motorină pe mașinile și echipamentele unei școli adventiste, însă incendierea nu a putut fi declanșată.

Înainte de a fi decapitat, apostolul Pavel lansa îndemnul: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos” (1 Cor. 11,1). Pavel era un martor martir informat. Cunoștea bine finalul: „... Știu în Cine am crezut... De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în 'ziua aceea', Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Tim. 1,12; 4,8). Nu-i așa că merită să fi martor? ■

*Teodor Huțanu este
președintele Uniunii
de Conferințe a
Bisericii Adventiste
din România.*

Descoperă bucuria de a trăi lângă Isus

VIATA SA

EXEMPLUL SĂU

IUBIREA SA

LUCRAREA SA

CURIERUL ADVENTIST

- Dacă doriți să păstrați vie nădejdea revenirii Mântuitorului nostru și să trăiți asemenea Lui...
- Dacă doriți să fiți conectați la evenimentele Bisericii Adventiste din România și din lume...
- Dacă sunteți descurajați pe cărările vieții...
- Dacă doriți să fiți încurajați de experiențele fraților noștri de credință...

...Atunci e timpul să vă abonați la revista *Curierul Adventist* și veți experimenta bucuria de a vă umple sufletul și inima cu darurile Cerului.

**PRELEGERILE PENTRU
SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE**

2009

E timpul să vă abonați!

Biserica Adventistă din România

DEVOȚIONALE

EXPERIENȚE

REPORTAJE

